

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ'ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἑσωτερικοῦ λεπτ. 15. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0.15.

ΦΥΛΛΑ ΠΑΛΑΙΑ :

Τῆς Α' Περιόδου, ἑκαστὸν λεπτ. 30 [φρ. 0.30].

Τῆς Β' Περιόδου λεπτ. 20 [φρ. 0.20.]

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὀδὸς Εὐριπίδου, ἀρ. 38 παρὰ τὸ Βασιλικεῖον

Ἑσωτερικοῦ :

Ἐξωτερικοῦ :

Ἑτησία . . . δρ. 7.—

Ἑτησία φρ. χρ. 8.—

Ἑξαμηνος . . . 4.—

Ἑξαμηνος φρ. χρ. 4.50

Τρίμηνος . . . 2.15

Τρίμηνος φρ. χρ. 2.40

Αἰ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Περίοδος Β'.—Τόμ. 12ος

Ἐν Ἀθήναις, 5 Νοεμβρίου 1905

Ἔτος 27ον—Ἀριθ. 49

ΤΟ ΚΑΝΟΝΙ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

Ὅπου ἐπὶ τέλους ἐξηγεῖται ὁ τίτλος τῆς παρούσης διηγήσεως.

Ἄς ἐγκαταλείψωμεν πρὸς στιγμὴν τὴν κυρίαν Πεντεπῆ εἰς τὰς φροντίδας τοῦ Ἀριστογείτονος καὶ τοῦ ἀρειμανίου Μαλτέζου του, καὶ ἄς ἴδωμεν ἐπὶ τέλους τί εἶχεν ἀπογίνει ἐκεῖνο τὸ ζιζάνιον ὁ Ἀριστείδης.

Ὁ θυρωρός, ὡς ἐνθυμεῖσθε, τὸν εἶχεν ἰδῆ ἐξερχόμενον μαζὶ μὲ τοὺς κυρίους Κανάτην, Σερμπέτην καὶ Σφύραν, οἱ ὅποιοι ἀπετέλουν μετ' αὐτοῦ τὸ ἀφρόγαλα τῆς Β' Γυμνασιακῆς τάξεως.

Ὁ Κανάτης, μὲ τὰ μικρὰ αὐτάκια του, τὲς κόκκινες μαγούλες του καὶ τὰ στρογγυλὰ ματάκια του, ἦτον ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀμελεστάτους τῆς τάξεώς του, ἀλλὰ καλὸ καὶ ἀνοικτόκαρδο παιδί, πάντοτε εὐδιάθετος, ἐνθουσιασμένος ὅταν ἐπαίρνε 2, κατενθουσιασμένος ὅταν τοῦ ἔβαζαν κουλοῦραν εἰς τὸ βαθμολόγιον. Εἶχε τὴν φιλοδοξίαν νὰ λέγεται ὅχι ὁ τελευταῖος, ἀλλὰ ὁ τελευταῖος τῆς τάξεώς του.

Ὁ Σερμπέτης, ψιλόλιγνος καὶ κοκκαλιάρης, ἦτο ἀπ' ἐναντίας πάντοτε ἔξω φρενῶν μὲ τοὺς καθηγητάς του, διότι τάχατε τὸν ἀδικούσαν καὶ τοῦ ἔβαζαν κακοὺς βαθμούς. Ἐκαράρονε μάλιστα μὲ τὸν ἐαυτὸν του ἔλεγεν ὅτι ὅλοι εἰς τὴν οἰκογένειάν του ἦσαν τάλαντα παρεγνωσμένα, καὶ ὅτι αὐτὸς ὁ ἴδιος εἶχε τὴν ποιητικὴν φλέβα μέσα του, διότι, λέει, τοῦ ἔδημοσέυσε μία ἐσπερινὴ ἐφημερίς ἕνα τραγουδάκι, καὶ μάλιστα τοῦ το ἐπλήρωσεν ἕνα εἰκοσιπεντάριχο. Ἀλλὰ κανεὶς, ἐννοεῖται δὲν ἐπίστευε τὸ δεύτερον.

Ἄν ἐρωτᾷτε διὰ τὸν Σφύραν, αὐτὸς ἐκ πολλῆς ἐπαικτικῆς εἶχε γίνῃ δεκτὸς εἰς ἐκείνην τὴν διακεκριμένην παρῶν διότι ὅχι μόνον δὲν ἦτο ἀμελής, ἀλλὰ καὶ ἔξυπνος ἦτο καὶ φιλομαθής, καὶ μὲ ἄριστα ἐπιδιδάσκετο. Τοῦ ἤρρεσκον ὅμως ἡ συντροφιά τῶν τριῶν ἐκείνων ἀλιτρίων καὶ αὐτοὶ τὸν ἐσυγχωροῦσαν πού ἐπαίρνε καλοὺς βαθμούς, διότι εἶχε πάντοτε τὲς

τεπῆς, ὅταν εὐρέθησαν καὶ οἱ τέσσαρες καθισμένοι εἰς ἕνα πάγκον τῆς πλατείας τῶν Ἀνατόρων, ἀφροῦ ἡ στρατιωτικὴ μουσικὴ ἐπαίανισε τὸ τελευταῖον τῆς κομμάτι καὶ ἔφυγε μὲ τὴν ἀλλαγὴν τῆς φρουρᾶς, —παιδιά! σήμερα εἶνε λιανὰ πρῶτης! προτείνω νὰ μὴν πᾶμε σὰ σπίτια μας νὰ εἶμε τὸ τακτικὸ βραστὸ καὶ τὴν τακτικὴν μας σοῦπα, ἀλλὰ νὰ πᾶμε νὰ

καλοφᾶμε σ' ἕνα ἀπο τὰ πρῶτα ξενοδοχεῖα, καὶ ἔπειτα κανόνι...τὸ ἀπόγευμα!

—Ὡρα! ἐφώναξεν ὁ Κανάτης, συμφωνήσας! λαμπρὰ ἰδέα!

Καί, εἰς ἐνδειξὴν τῆς ἀγαλλιᾶσεώς του, ἔκρουσε τὴν γαστέρα του, ἡ ὁποία ἦτο καὶ ὅλας ἀρκετὰ μεγάλη καὶ φουσκωτή. Ὁ Σερμπέτης ἐγρύλλισε, χωρὶς ὅμως νὰ φανῇ ἄν ἀπὸ τὴν χάράν του ἢ ἀπὸ θυμόν. Ὁ Σφύρας ὅμως, ὡς πραγματικὸς νέος, ἐπρόβαλεν ἀμέσως μίαν ἀντίρρησην πολὺ σημαντικὴν:

—Σηκῶνε! ἡ τσέπη μας;

Τέσσαρα πορτοφύλια, διαφόρων βαθμῶν παλαιότητος καὶ λίγδας, ἀπεσύρθησαν ἀμέσως ἀπὸ τὰς τσέπας, τὰς παραγεμισμένους μὲ διάφορα σύγερμα καὶ ἀντικείμενα, καὶ οἱ τέσσαρες φίλοι ἐνήργησαν τὴν καταγρα-

«Νὰ κρατῇ τὰ χέρια του ὑψηλά...» (Σελ. 378, στήλ. α')

φῆς τῆς περιουσίας των, ἐκ τῆς ὁποίας καταγραφῆς ἀπεδείχθη ὅτι: Ὁ Ἀριστείδης εἶχε δρ. 1 καὶ λ. 75 καὶ μίαν ἀργεντινὴν δεκάραν· ὁ Κανάτης 2 δραχμᾶς· ὁ Σερμπέτης 7 πένταρες καὶ ὁ Σφύρας δρ. 22 καὶ λ. 90, ἦτοι τὸ ὅλον, καὶ οἱ τέσσαρες μαζὶ, κατεῖχον

— Παιδιά, εἶπεν ὁ Ἀριστείδης Πεν-

τὸ κολοσσαῖον ποσὸν τῶν 27 δραχμῶν !
— Εἰκοσιεπτὰ φράγκα ! ἔμπορὸς νὰ
φάμε καὶ φασιανούς, ἀνεβόησεν ὁ Κανά-
της, ὁ ὁποῖος δὲν ἤξευρε κἄν ἂν ὁ φα-
σιανὸς εἶνε πουλὶ ἢ ψάρι.

Ὁ Ἀριστείδης, ὑπερήφανος διότι ἔβλε-
πεν ὅτι ἡ πρότασίς του ἐγένετο παμφερὲς
δεκτὴ, ἔστριβε κατακτητικῶς τὸ ἀνύ-
παρκτον μουστάκι του. Ὁ Σερμπέτης ὁ
ἴδιος ἐχαμογελοῦσεν ἀγρηγμένως. Ὁ
Σφύρας ἐκαμνε λογαριασμούς εἰς τὸ ση-
μειωματάριόν του.

— Με 27 φράγκα, εἶπε μὲ μορ-
φασμὸν ἀμφιβολίας, μποροῦμε νὰ φάμε καὶ
νὰ καλοφάμε εἰς ἓνα ἀπὸ τὰ καλλίτερα
ξενοδοχεῖα τῆς ὁδοῦ Σταδίου, ἀλλὰ δὲν
πρέπει νὰ κάνετε τρέλλες καὶ νὰ γυρεύε-
τε μαῦρα χαβάρια καὶ φασιανούς καὶ
σαμπάνιες !

Τὸ χαμόγελο τοῦ Σερμπέτη ἐξητμή-
σθη ἀμέσως.

— Τί ἐκάμε λέει ; εἶπε δὲν πᾶμε
καλλίτερα στὰ σπίτια μας ; ὁ φῶς τὸ
ἴδιο, καὶ δὲν θὰ πληρώσωμε οὔτε πεν-
τάρα !

Καὶ ἤρχισε ν' ἀγορεύει ἐναντίον τοῦ
σχεδίου τοῦ Πεντεπῆ, ἐναντίον τῆς ἀρι-
στίας τῶν ἀθηναίων ξενοδοχείων, ἐναν-
τίον τῆς φιλαργυρίας τοῦ Σφύρα. Δὲν
εἶχε συνεισφέρει παρὰ 35 μόνον λεπτά εἰς
τὸ κοινὸν ταμεῖον, καὶ ὅμως ἐκαμνε σὺν
νὰ εἶχε καταθέσει τοὐλάχιστον τὸ εἰκοσι-
πεντάριον, ποῦ εἶχε πάρῃ, λέει, ἀπὸ
τὴν ἐφημερίδα, ποῦ εἶχε δημοσιεύσει
τὸ ποιηματάκι του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'.

Ὅπου ἀποδεικνύεται ὅτι καλὸν εἶνε νὰ
ἔχη τινὰς εἰσόδημα 50,000.

Ἡ ρητορικὴ τοῦ Σερμπέτη ἐξηκολού-
θησεν ἀρετὴν ὥραν. Πρὸ πολλοῦ εἶχε
σημάνῃ τὸ μεσημέρι, καὶ αἱ διαμαρτυρίαι
τῶν τεσσάρων στομάχων τῶν τεσσάρων
φίλων ἐκαμνεν τὸν ἀγορεύοντα νὰ βάλῃ
τελείαν καὶ παύσαν εἰς τὰς ἀντιρρήσεις
του, τοὺς δὲ ἄλλους τρεῖς νὰ τὸν ὀδη-
γήσουν εἰς τὸ λαμπρὸν ἐκεῖνο ἐστιατόριον
παρὰ τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος, τοῦ
ὁποῖου ὅλη ἡ πρόσοψις ἀποτελεῖται ἀπὸ
ὕψηλὰ υἰαλόφρακτα θυροφύλλα, βλέποντα
πρὸς τὸν κήπον τῶν Μουσῶν.

Ἐπῆγαν καὶ ἐκάθοντο εἰς ἓνα ἀπὸ τὰ
τραπέζια ἐμπρὸς-ἐμπρός, «διὰ νὰ τοὺς
βλέπουν ἀπὸ τὰ τζάμια, ἐκεῖνοί που ἐπερ-
νοῦσαν ἀπ' ἔξω,» — εἶχεν εἰπῇ ὁ Ἀρι-
στείδης Πεντεπῆς.

Ὁ Ἀριστείδης καὶ ὁ Σφύρας, ἡ κε-
φαλή καὶ τὸ βαλάντιον τῆς παρέας, ἐκά-
θοντο πρὸς τὸν τοίχον εἰς τὸ μαλακώ-
τατον καναπέδακι, ἐνῷ οἱ ἄλλοι δύο εἰς
τὰ καθίσματα, δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ των.

— Τί διατάσσουν οἱ κύριοι ; εἶπεν
ἓνας ὑπηρετὴς μὲ σμόκιν καὶ λευκὸν λαι-
μοδέτην, πλησιάζων καὶ πεινῶν τὸν κα-
τάλογον εἰς τὸν Σφύραν, ὁ ὁποῖος ἐφο-

ροῦσεν ὅπωςδὴποτε καλλίτερα ἐνδύματα.
— Θὰ φάγουν, βέβαια, ἀλλὰ κάρτ ;

Καὶ ἀπὸ μέσα του ἔλεγε :
«Γιὰ νὰρθουν ἐδῶ αὐτοὶ οἱ γυμνασιό-
παιδες, κάποιον ἐκατοστάρικο θὰ τοὺς
ἐφρεξέ ἀπὸ τὸ λαχεῖο τῶν Ἀρχαιοτήτων.»
— Μάλιστα. . . ἀλλὰ κάρτ ! ἀπήντησεν
ὁ Σφύρας.

— Ἐκλέξατε λοιπὸν, καὶ κάμετε τὸ
μενοῦ σας, διὰ νὰ ἐτοιμαθοῦν τὰ φα-
γητά.

Ὁ Σφύρας, ὁ ὁποῖος εἶχε κἄπως πε-
ρισσότεραν πεῖραν, ἔλαβεν ἀνὰ χεῖρας τὸν
κατάλογον. Ὁ Ἀριστείδης ἐσκυψε νὰ
διαβάσῃ καὶ αὐτός, ἀλλὰ εἶδεν ὅτι ἦτο
γραμμένως γαλλικά, καὶ διὰ πρῶτην ἴσως
φορὰν μετενόησε, διότι δὲν ἐπατοῦσεν εἰς
τὸ μάθημα τοῦ Γάλλου. Δὲν ἔχασεν ὅμως
τὴν ἐτοιμότητά του.

— Δὲν μας κάνετε ἐσεῖς τὴν ἐκλογὴν ;
εἶπεν εἰς τὸν ὑπηρετὴν.

— Πολὺ εὐχαρίστως, ἀπήντησεν ὁ
τος. Ἀγαπᾶτε ὀρεκτικά ;

Ὁ Ἀριστείδης ἦτο ἑτοιμὸς ν' ἀπαντή-
σῃ ἂν ἐννοεῖται ! » Ἀλλ' ὁ Σφύρας τοῦ
ἐπάτησε τὸ πόδι κ' ἐπρόλαβε νὰ εἰπῇ :

— Ὁχι. . . μᾶς εἶνε περιττά. Ἀπὸ ὅ-
ρεξι, ἄλλο τίποτα !

Ὁ ὑπηρετὴς ἐμειδίασε μὲ ἐλαφρὸν
μειδιάμα.

— Σᾶς ἀρέσουν «φιλέτα ἀπὸ μπαρμ-
πούνια μὲ σάλτσα μανιταριῶν» ;

— Μάλιστα, εἶπεν ὁ Σφύρας. Μερίδες
δύο. . .

Ὁ ὑπηρετὴς ἐσημείωσεν εἰς τὸ φυλ-
δάκι του, ἐνῷ ὁ Σερμπέτης ἀνεταράχθῃ
κἄπως εἰς τὸ κάθισμά του.

— Κατόπιν, νὰ σας φέρω «γαλλόπου-
λο σπῆθος μὲ κάστανα» ;

— Ναί, εἶπεν ὁ Σφύρας ἄλλες δύο
μερίδες.

Ὁ Σερμπέτης ἐμούγγρισε, σὺν δαμα-
λάκι, τὸ ὅποιον διαμελίζουν οἱ τροχοὶ τοῦ
σιδηροδρομικοῦ τραίνου. Ὁ ὑπηρετὴς ἔ-
στρεψε νὰ ἰδῇ τί συμβαίνει, ἀλλὰ δὲν ἔ-
κρινε καλὸν νὰ δεῖξῃ ὅτι ἀντελήφθη τί-
ποτε.

— Ἐχομεν ἔπειτα «παστίτσιο ἀπὸ
σηκοτάκια χήνας», σᾶς το συνιστῶ. . .

— Νὰ μας φέρετε καὶ ἀπὸ αὐτὸ δύο
μερίδες, εἶπεν ὁ Σφύρας.

Ὁ Σερμπέτης ἐσήκωσε τὸν γρόνθον του
καὶ τὸν κατέφερεν εἰς τὸ τραπέζι μὲ ὅλην
τὴν δύναμίν του :

— Γιὰ νὰ σοῦ 'πῶ ! ἐφώναξε. Τεσσε-
ρες δὲν εἴμαστε ; Δὲν ἐννοοῦμε νὰ γλύ-
ψωμε τὰ πιάτα, ἐγὼ κ' ὁ Κανάτης !

Ὁ Σφύρας ἐσκυψεν εἰς τὸ αὐτί του
διὰ νὰ τὸν ἡσυχάσῃ.

— Σῶπα τώρα, θὰ σοῦ ἐξηγήσω. . .

— Δὲν τ' ἀκούω ἐγὼ αὐτά ! τέσσερες
εἴμαστε, τέσσερες μερίδες θὰ μας φέρουν
ἀπὸ καθὲ πιάτο ! . . Εἰδεμή, φεύγω !

Καὶ ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν ὑπηρετὴν :

— Νὰ φέρετε, παρακαλῶ, τέσσερες με-

ρίδες ἀπὸ ὅλα τὰ φαγητά, καὶ γρήγορα !
Ὁ ὑπηρετὴς ὑπεκλίθη μὲ εὐγενικωτά-
τον τρόπον :

— Λοιπὸν ; «παστίτσιο ἀπὸ σηκοτάκια
χήνας ;» — ἐπανελάβε.

— Γιὰ τέσσερες ! διέταξεν ὁ Σερμ-
πέτης.

— Τὸ ἔγραψα. Ἐχομεν καὶ «ῥωσσικὴν
σαλάταν φορμαρισμένην». Ἀγαπᾶτε ;

— Γιὰ τέσσερες ! ἐτόνισεν ὁ Σερμπέ-
της. Καὶ κατόπιν γλύκισμα καὶ φρούτα.

Καὶ γρήγορα !
— Τί κρασί πίνουν οἱ κύριοι ; ἐπρόθε-
σεν ὁ ὑπηρετὴς.

Ὁ Σφύρας ἔλαβε πάλιν τὸν λόγον καὶ
διέταξεν, ἐκ συμφώνου μὲ τὸν Ἀριστείδην
καὶ παρ' ὅλας τὰς διαμαρτυρίας τοῦ Σερμ-
πέτη ποῦ ἤθελε σαμπάνιαν, μίαν φιάλην
Δεκελείας σφραγισμένην. . .

Ἐπερίμεναν σχεδὸν ἓν τέταρτον τῆς
ὥρας ἕως ὅτου ἐτοιμαθοῦν καὶ ἔλθουν τὰ
φιλέτα ἀπὸ μπαρμπούνια. Ἀλλὰ μὲ αὐτὰ
ἤρχισεν ἡ εὐωχία. Ὁ Ἀριστείδης τὰ εὐρή-
κην ἔξοχα, καὶ ἀκράτητος εὐθυμίας τὸν
ἐκυρίευσεν. Ὁ Σερμπέτης ἀντελήφθη ὅτι,
χάρις εἰς τὴν ἐπέμβασίν του αἱ μερίδες
ἦσαν τόσον μεγάλας, ὥστε θὰ ἦτο ἀδύνα-
τον νὰ φαγωθοῦν ὁλόκληρες. Καὶ ὅμως
εἶχαν καὶ οἱ τέσσερες μίαν ἄρεξιν ! Ὁ
Ἀριστείδης ἐκαμνε λογοπαίγνια ὁ Σφύ-
ρας διηγεῖτο ἀνέκδοτα ἐνὸς ἡθοιοῦ, ποῦ
ἐγνώριζε ὁ Σερμπέτης ὕβριζε τοὺς καθη-
γητάς του. Καὶ μόνος ὁ Κανάτης ἔτρωγε
μὲ ζήλον σιωπηλὸν μὲν, ἀλλὰ πάντως
ἀξιολογώμενον.

(Ἔπεται συνέχεια)

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

Α' ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΠΕΡΙ ΜΕΤΟΧΗΣ

[Ὁ κατωτέρω Διάλογος διαμειβεται μεταξὺ
ἐνὸς μικροῦ μετόχου καὶ τοῦ μεγαλητεροῦ
ἀδελφοῦ του, μετὰ τὴν διανομὴν τῶν «Με-
τοχῶν τῆς Διαπλάσεως» εἰς τοὺς πρώτους
120 τοὺς ἀνανεώσαντας μέχρι σήμερον τὴν
συνδρομὴν των.]

Ὁ Μέτοχος : — Ἰδέε, Νίκο, τὸ
δῶρον ποῦ μοῦ ἔστειλε ἡ Διάπλασις. . .
Εἶνε, λέγει, μία Μετοχή ἄλλα τί εἶδους
δὲν ἡμπόρεσα νὰ ἐννοήσω. Μήπως πρέπει
νὰ κυττάξω εἰς τὸ Συντακτικόν ; Διά-
βασέ την, σὲ παρακαλῶ, νὰ μοῦ πῆς.

Ὁ Ἀδελφός : — Δόσε μοῦ τὴν. [Ὁ
ἀδελφὸς λαμβάνει τὴν Μετοχὴν καὶ τὴν
ἀναγινώσκει μετὰ μεγάλης προσοχῆς
ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους.] Μὰ αὐτὸ εἶνε
καθαρώτατον ! Ἀπορῶ πολὺ πῶς δὲν τὸ
ἐννόησες ! Φαίνεται ὅτι σὺ δὲν ἐδιάβασες
μὲ προσοχὴν τὰς ὁδηγίας. . . κατὰ τὴν
συνήθειάν σου.

Ὁ Μέτοχος, (κοκκινίζων) : —
Ἰσως.

Ὁ Ἀδελφός : — Λοιπὸν, αὐτὴν τὴν
Μετοχὴν τὴν ἔλαβες χάρισμα. Ἐχει τέσ-

σαρα κουπόνια, ὅτὰ τὰ πωλήσῃς 65 λεπτά
τὸ ἓνα, καὶ θὰ εἰσπράξῃς δρ. 2,60. Νὰ
τὸ πρῶτο-πρῶτο δῶρο. Ἐστειλάμεν, διὰ
νᾶνανεώσῃς τὴν συνδρομὴν σου, δραχ. 8.
Θὰ πάρῃς δραχ. 2,60. Ὡστε ἡ συν-
δρομὴ τῆς Διαπλάσεως, ἡ ὑδῆμμένη, θὰ
σοῦ κοστίσῃ φέτος μόνον δρ. 5,40 !

Ὁ Μέτοχος : — Τοῦ χρόνου ὅμως ;

Ὁ Ἀδελφός : — Τοῦ χρόνου, φίλ-
τατέ μου, ἡ συνδρομὴ τῆς Διαπλάσεως
δὲν θὰ σοῦ κοστίσῃ τίποτε ! Ὅτὰ ἔχῃς κο-
τζᾶμ. Διάπλασιν ὅλως διόλου δωρεάν !

Ὁ Μέτοχος : — Ὁχι δά ! Καὶ πῶς
θὰ γίνῃ τέτοιο θαῦμα ;

Ὁ Ἀδελφός : — Νά, εὐκολώτατα :
μὲ τὸ νὰ πωλήσῃς τὰ τέσσαρα κουπόνια,
ὅτὰ εἰσπράξῃς ἀμέσως δρ. 2,60, καὶ συγ-
χρόνως θὰ ἔχῃς δι' ἓν ἔτος τὴν Διάπλα-
σιν δωρεάν.

Ὁ Μέτοχος : — Ἀ, μὰ πρέπει νὰ
τὰ πωλήσω, χωρὶς ἄλλο !

Ὁ Ἀδελφός : — Ἐννοεῖται ὅτι πρέ-
πη νὰ τὰ πωλήσῃς ! Καὶ δὲν εἶνε καθό-
λου δύσκολον νὰ εὕρῃς—θὰ σὲ βοηθήσω
καὶ ἐγὼ,— τέσσαρας φίλους σου, ποῦ νὰ
σοῦ δώσῃ καθένας 65 λεπτά διὰ τὸ κου-
πόνι, καὶ συγχρόνως νὰ στείλῃ εἰς τὴν
Διάπλασιν δρ. 2,50 διὰ νὰ ἀγοράσῃ μίαν
Μετοχὴν. Ἡ ἀγορά, βλέπεις, τοῦ κου-
πονιοῦ, τοῦ δίδει αὐτὸ τὸ σπουδαῖον δι-
καίωμα, δηλαδὴ νὰγοράσῃ μίαν Μετοχὴν
ἀντὶ δρ. 2,50, νὰ γίνῃ καὶ αὐτὸς Μέτο-
χος, νὰ πωλήσῃ εἰς τέσσαρας ἄλλους τὰ
κουπόνια του, νὰ εἰσπράξῃ τὰ χρήματά
του, καὶ νὰ πάρῃ τὴν Διάπλασιν σχεδὸν
δωρεάν, ἢ ἀκριβῶς μὲ λεπτά 55.

Ὁ Μέτοχος : — Ἐγὼ λοιπὸν πρέ-
πει νὰ βρῶ τέσσαρας, καὶ καθένας ἀπὸ
αὐτούς, ἄλλους τέσσαρας, ποῦ μᾶς κά-
μουν δεκάξῃ. . . Γι' αὐτούς ὅμως δὲν ἔχω
νὰ σκοτισθῶ ἐγὼ ;

Ὁ Ἀδελφός : — Καθόλου ! Σὺ δὲν
ἔχεις νὰ σκοτισθῇς, παρὰ διὰ τοὺς τέσ-
σαρας πρώτους, τοὺς δικούς σου. Θὰ τοὺς
πωλήσῃς τὰ κουπόνια σου, ὅτὰ τοὺς 64
λέγῃς νὰ στείλουν τὸ ἀντίτιμον μᾶς Μετο-
χῆς εἰς τὴν Διάπλασιν, ὅτὰ πάρῃς τὰ
ὀνόματά τους, ὅτὰ τὰ γράψῃς ἐδῶ,—(τοῦ
δείχνει τὸ Στέλεχος τοῦ ἀποκόμματος
ἐπὶ τῆς Μετοχῆς),— καὶ ὅτὰ στείλῃς
αὐτὰ τὰ Στελέχη εἰς τὴν Διάπλασιν. Τί-
ποτε ἄλλο !

Ὁ Μέτοχος : — Καὶ πῶς θὰ τοὺς
βάλω νὰ στείλουν εἰς τὴν Διάπλασιν τὸ
ἀντίτιμον τῆς Μετοχῆς ;

Ὁ Ἀδελφός : — Νά, θὰ τοὺς βάλῃς
νὰντιγράψουν τὸν τύπον τῆς ἐπιστολῆς,
ὁ ὁποῖος ὑπάρχει ἐπὶ τῆς Μετοχῆς ἐπί-
τρες. Βλέπεις ;

Ὁ Μέτοχος : — Ἐκατάλαβα. Καὶ
ἕως τώρα ἔχω στὸ μάτι τρεῖς. Ὁ Ἀνδρέας,
ὁ Κώστας καὶ ὁ Κίμων. . . δὲν εἶνε συνδρο-
μηταὶ τῆς Διαπλάσεως καὶ πολὺ εὐκόλα
θὰ δεχθοῦν νὰ γίνουν μὲ 55 λεπτά. . . Ἀν
δὲν κατορθώσω ὅμως νὰ εὕρω καὶ τέταρτον ;

Ὁ Ἀδελφός : — Ἐ, τί ; νομίζεις
ὅτι θὰ σε κρεμάσουν γι' αὐτό ; Ὁχι, φί-
λε μου ! Ἀν δὲν εὕρῃς οὔτε ἓνα,—τί ἔχεις
Γιάννη, τ' εἶχα πάντα, — θὰ πληρώσου-
με καὶ τοῦ χρόνου 8 δραχμὰς γιὰ νὰ παίρ-
νῃς τὴν Διάπλασιν. Ἀν εὕρῃς ἓνα μόνον,
θὰ ἔχῃς χάρισμα μίαν τριμηνίαν, καὶ ὅτὰ
πληρώσῃς μόνον διὰ τὰς ἄλλας τρεῖς. Ἀν
εὕρῃς δύο, θὰ ἔχῃς χάρισμα μίαν ἑξαμη-
νίαν, καὶ οὕτω καθεξῆς. Ὡστε ἂν δὲν εὕ-
ρῃς τέταρτον ἀγοραστήν. . .

Ὁ Μέτοχος (διακόπτον) : — Ἐνὸ-
ρησά ! Ὅτὰ ἔχω χάρισμα τὴν Διάπλασιν μὲ-
νον διὰ 9 μῆνας. Δὲν μου λές ὅμως, ἂν
δὲν θέλῃς τοῦ χρόνου τὴν Διάπλασιν δω-
ρεάν, δὲν μπορῶ τώρα ἀμέσως—δηλαδὴ
κάθε ποῦ θὰ πουλῶ ἓνα κουπόνι,— νὰ πα-
ραγγέλλω βιβλία ; Γιατί κάτι τέτοιο, νο-
μίζω, εἶδα νὰ λέγῃ ἡ Μετοχή.

Ὁ Ἀδελφός : — Κοντὰ στὴ γῶσι !
Καὶ τόμους μπορεῖς ν' ἀγοράσῃς, καὶ βι-
βλία, καὶ τετράδια Μ. Μυστικῶν, καὶ Λυ-
σόχαρτα, καὶ Σῆμα, καὶ ψευδώνυμον, καὶ
ὅ, τι θέλεις. Ἡ Διάπλασις δὲν σε δεσμεύει
καθόλου. Ἐχεις πᾶσαν ἐλευθερίαν ἐκ-
λογῆς.

Ὁ Μέτοχος : — Τί καλὰ ! Ἀς ἀγο-
ράσω φέτος ὅ, τι μοῦ χρειάζεται, καὶ ἔχει ὁ

ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΕΛΕΦΑΣ ΤΗΣ Α. Μ. ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΚΟΥΚΟΥΜΠΙΜΠΗ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΚΒ'.

Ἀμέσως τότε ὁ βασιλεὺς Κουκουμπιμπῆς διέταξε τὸν Μέγαν
Θησαυροφύλακα, μὲ ἄλλους λόγους τὸν βασιλικὸν ταμίαν, νὰ
δώσῃ εἰς τοὺς δύο σχοινοβάτας ἀπὸ ἐπτὰ σακκούλια γεμάτα χρυ-
σόκοινιν πρώτης ποιότητος.

Οἱ σχοινοβά-
ται ἔλαβαν μὲ

χαρὰν καὶ μ' εὐ-

γνωμοσύνην τὸ

πλούσιον δῶρον

καὶ ἔπειτα ἐξή-

τήσαν ἐν ἄλλο,

ἀκόμην πλουσιώ-

τερον τὴν ἐ-

λευθερίαν ποῦ

τοὺς εἶχεν ὁ

Πρωθυπουργός

— Μ' αὐτό,

ἐννοεῖται ! ἀ-

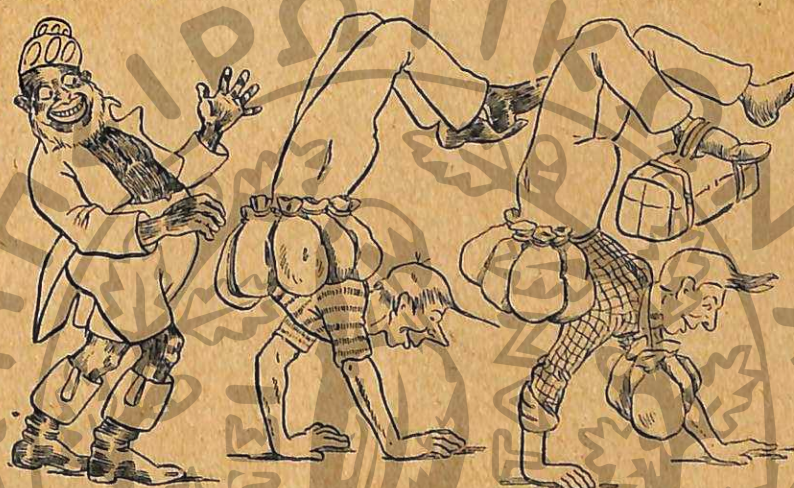
πῆντησεν ὁ Κουμπιμπῆς. Εἰσθε ἐλεύθεροι νὰ μέινετε ἐδῶ ἢ νὰ
πᾶτε μὲ τὸ καλὸ εἰς τὴν πατρίδα σας !

Οἱ σχοινοβάται ἐπροτίμησαν νὰ πᾶνε στὴν πατρίδα τους. Καὶ
τόση ἦταν ἡ χαρὰ των, ὥστε τὴν ἴδια μέρα ἐφορτώθησαν τὰ σακ-
κούλια μὲ τὸ χρυσάφι, τὶς βαλίτσες μὲ τὰ ρούχά τους, καὶ ἐφυγαν
ἀ ν ἄ π ο δ ἄ . . . δηλαδὴ μὲ τὰ χεῖρά, ὅπως τοὺς βλέπετε κ' ἐδῶ.

Πρὶν νὰ φύγουν ὅμως οἱ σχοινοβάται, ὁ Κουκουμπιμπῆς ἔκαμε
καὶ κάτι ἄλλο ποῦ θὰ σᾶς τὸ πῶ μεθαύριον.

(Ἔπεται συνέχεια)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΤΟ ΤΡΟΧΟΣΠΙΤΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΓ'. (Συνέχεια.)

Ο κόμης εξηκολούθησε :

— Τα ερόδια που έχετε σας επιτρέπουν να επιτύχετε ένα ύψος, ιδίως με αυτό το συστατικό γράμμα. Το έγραψαν ο φίλος μου δήμαρχος της Αίλλης, πού σας γνωρίζει, και χάρις εις το γράμμα αυτό θα εύρητε καλήν υποδοχήν παντού, όχι πλέον ως πλανόδιοι θεατρίνοι, αλλά ως καλλιτέχναι. "Αμα φθάνατε εις καρμυάν πόλιν, θα πηγαίνετε κατ' εὐθεϊαν εις τὸν δήμαρχον, και θ' ἀφίνατε να σας οδηγοῦν τί θα κάμνετε. Η επιτυχία σας θα εἴνε βεβαία.

— Αυτά όλα εἴνε ἔξοχα, κύριε, εἶπεν ὁ Γέρος· ἀλλὰ, ἄμα φθάσωμε στὸ Παρίσι, ἐμεῖς, που δὲν εἴμασθε συνηθισμένοι να μένωμεν σὲ σπίτι...

— Ἐννοῶ. Δι' αὐτὸ θα μένετε καὶ ἐκεῖ εις τὸ τροχόσπιτό σας. Ἡ συχάσατε, θα εὐρω... Ξεῦρω ἐγὼ πῶς... καὶ θὰ τον παρακαλέσω να σας ἀρίστη να μένετε εις τὰ ἐξωτερικά βουλεβάρτα, ἥ εις καρμυάν ἀπόκεντρον γωνίαν, ὅπου δὲν θὰ ἐνοχλήτε κανένα καὶ κανεὶς δὲν θὰ σας ἐνοχλή. Ἐκεῖ, θὰ ἠμπορήτε να τρώτε, να κοιμᾶσθε, να ἐργάζεσθε, να κάμνετε πρόβες, ὅπως εις τὴν ἐξοχήν. Τὸ βράδυ, τὸ ἀλογό σας θὰ σας πηγαίνει εις τὸ θέατρον καὶ θὰ σας ξαναφέρῃ πίσω. Καί, ἀρκεῖ να μὴ λέτε πῶς καὶ τί εἴς κανένα, ἀρκεῖ ἡ Ρίτα να ἔχη πρὸς κοντὴ τὴν γλῶσσάν της καὶ να μὴ δώσῃ τὴν διευθύνσιν τῆς κατοικίας της εις τοὺς ἀτακτικούς... βεβαίως δὲν θὰ ἔλθῃ ὁ διευθυντὴς τοῦ θεάτρου σας, ὁ ὁποῖος γνωρίζει τώρα, ἀπὸ ἐδῶ, ὅλα τὰ καθέκαστα, να σας ἀνησυγήσῃ.

«Κάθε μία ἔρριψε τὸ δεματάκι της...» (Σελ. 388, στ. γ').

— Αυτὰ εἴνε πολὺ ὥραϊα, κύριε κόμης, εἶπεν ὁ Γέρος, καὶ πολὺ σαγηνευτικά διὰ τὰ παιδιὰ, ἀλλὰ ὅχι καὶ δι' ἐμέ... Καὶ ὅμως—ἐπρόσθεσε, σὺν να τα ἔλεγε πρὸς τὸν ἑαυτὸν του—ὁ κ. Λεμπὲκ μᾶς εἶπε να σας ἀκούσωμε· θέλετε τὸ καλὸ μας... ἐγὼ εἴμαι γέρος, καὶ δὲν ἔχω παρὰ ὀλίγες ἡμέρες να ζήσω ἀκόμα...

Τὰ παιδιὰ ἔμεναν σιωπηλά. Ἐννοῶσαν ὅτι μόνον οἱ μεῖστοι· ἔχον τὸ δικαίωμα να συζητοῦν καὶ ν' ἀποφασίζουν δι' αὐτὰς τὰς υποθέσεις.

Ὁ Γέρος εἶχε στηρίξῃ τὴν ράχιν του εις τὴν θύραν καὶ ἐκρατοῦσε τὸ μέτωπόν του με τὸ ρυτιδωμένον χεῖρ.

Ἐκατάλαβαινε ὅτι δὲν ἠμποροῦσε ν' ἀντισταθῇ περισσότερον, ὅτι ἦτο ἔτσιμος να υποχωρήσῃ.

Ἡ Μαργαρώ, ὦ! αὐτὴ ἔννοιωθε μέσα της σὺν να τὴν ἔσπρωγεν ἡ χαρὰ να πηδήσῃ εις τὸν λαιμὸν τοῦ ἐπισκεπτοῦ, καὶ να δώσῃ εις τὸν Γέρον να καταλάβῃ ὅτι τὰ πράγματα ἐπὶ γαίαν περὶ ἔρχετο.

Ἡ Γρατσιέλλα, σοβαρὰ σὺν γυναικουλᾷ, ἦτο γεμάτη ἀπὸ συγκίνησιν, ἀλλὰ καὶ γεμάτη ἀπὸ πεποίθισιν πρὸς τὸ μέλλον. Ἐργατικὴ καθὼς ἦτο, με τὴν υποστήριξιν καὶ τὰς συμβουλὰς ἐνὸς τόσο καλοῦ διδασκάλου, δὲν ἀμφέβαλλε πλέον διὰ τίποτε· ἐσπνάζετο ὅτι ἡ εὐτυχία εἶχεν ἐισέλθῃ εις τὸ ἀγαπημένο της τροχόσπιτο, τὸ ὁποῖον εἶχε γίγῃ ἐπὶ τέλους ἰδικόν της...

Ὁ Γέρος ἄρισε να πέσουν ἀπὸ τὰ χεῖλη του αἱ λέξεις, τὰς ὁποίας εἶχε προφέρει καὶ ὅταν ἡ ἐγγονὴ του εἶχε δεχθῇ μαζί των τὸν Πετρογιάννην καὶ τὴν Μαργαρώ :

— Ἀφοῦ τὸ θέλεις ἐσύ, Γρατσιέλλα μου, καὶ ἐγὼ τὸ θέλω!

Τίποτε ἄλλο δὲν εἶπεν ὁ Γέρος.

Εἴνε ἀνάγκη να εἴπωμεν ὅτι καὶ ἐκεῖνο τὸ βράδυ οἱ νεαροὶ μᾶς ἠθοποιοὶ ἐπαίξαν ἐξοχα : Ἡ Μαργαρώ ἰδίως ἐθριάμβευε. Καὶ εἶχεν ἕνα ὄφρος, σὺν να ἤθελε να εἰπῇ εις τοὺς θεατὰς :

— Τί μᾶς θαρρεῖτε ; ... Εἴμασθε ἡθοποιοὶ ἐνὸς μεγάλου θεάτρου στὸ Παρίσι ! Καλλιτέχναι !...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΔ'.

ΔΡΟΜΟ ΔΙΑ ΤΟ ΠΑΡΙΣΙ!

Ὁ «Πάει-Καλά» ἦτον ἀνυπόμονος. Ἡ Μιρέττα ἐγαυρίζε, —σημειῖον ὅτι εἶχε φέξῃ καὶ ὅτι ἐπλησίαζε ν' ἀνατεῖλῃ ὁ ἥλιος.

Ἀπεχαιρέτησαν ὅλοι με δάκρυα ἐγνωμοσύνης τὸν καλὸν βιβλιοπώλην. Ὁ Γέρος ἔπιασε τὰ ἡνία, καὶ ἔκαμε νόημα εις τὸν Πετρογιάννην να πλαταγίσῃ τὸ μασιτίγιον εις τὸν αἶρα. Αὐτὸ ἦτο τὸ σύνθημα, καὶ τὸ τροχόσπιτο ἐξεκίνησε διὰ τὸ ταξίδι.

Καθὼς ἐπερνοῦσαν ἀπὸ τὸ βουλεβάρτον Βωμπάν, ὁ Πετρογιάννης ἐφώναζε :

— Γρατσιέλλα ! ... Μαργαρώ ! ... ἐβγάτε στή σάλα ! ... Γιὰ δῆτε ἔς τῆς κυρίας Δελμπύρ !

Τὰ δύο κορίτσια ἐπρόβαλαν ἔξω καὶ εἶδαν τὰς δύο δεσποινίδας Δελμπύρ, αἱ ὁποῖαι, μολοντί ἦτο τόσο ἐνωρίς, τοὺς ἐπερίμεναν να περάσουν. Ἐκρατοῦσαν κατ' εἰς τὸ χεῖρ, τὸ ὁποῖον ἐκουνούσαν γρήγορα, καὶ τὴν στιγμὴν, που ἔφθασαν οἱ τρεῖς ἐκιδῶνται μᾶς κάτω ἀπὸ τὸ παράθυρό των, ἐφώναζαν τὴν Γρατσιέλλαν καὶ τὴν Μαργαρώ να πλησιάσουν.

Κατέβησαν ἀμέσως καὶ αἱ δύο, ἐπλησίασαν καὶ ἐτέντωσαν τὰ φουστάνια των, ὅπου κάθε μίξ ἀπὸ τὰς δύο δεσποινίδας ἔρριψε τὸ δεματάκι της. Ἐπειτα, δακρυσμένα ἀπὸ χαρὰν καὶ εὐγνωμοσύνην, τὰ δύο κορίτσια ἐσακροτάλυσαν πάλιν εις τὸ τροχόσπιτο, τὸ ὁποῖον ἐτραβοῦσε τὸν δρόμον του. Ἐξετύλιξαν τότε τὰ τσιγαρόχαρτά των πακέτων καὶ ἠύραν ἀπὸ ἕνα ὥραϊο κεντημένον μανδύλι, ὅπου ἦτο τυλιγμένο ἀπὸ ἕνα μπουκατάκι μενεξέδες.

Ἀμέσως ἐξεδίπλωσαν τὰ μανδύλια καὶ τὰ ἀνέμισαν εις τὸν αἶρα διὰ να ἐκφρῶσιν ἄλλην μίαν φορὰν τοὺς ἀποχαιρετισμούς των καὶ τὴν εὐγνωμοσύνην των...

Οἱ θεατρίνοί μᾶς, με τὰ συστατικά γράμματα που εἶχαν, ὅπου καὶ ἂν ἐπέρασαν, εὐρίσκαν καλὴν υποδοχήν. Εἰς τὸ Δουαί, τοὺς ἐδέχθη ὁ ἴδιος ὁ δήμαρχος, καὶ τοὺς ἔκαμε διαφόρους ἐρωτήσεις.

— Λοιπὸν, τὸν γνωρίζετε τὸν κ. κόμητα Κ. ; — εἶπεν.

— Ἄν τον γνωρίζωμε ! ἀπήντησεν ἡ Ρίτα· καλέ, εἴνε φίλος μᾶς !

— Δηλαδή, διώρθωσεν ἡ Γρατσιέλλα, ἔχει τὴν καλωσύνην να μᾶς προστατεύῃ.

— Ἐκατάλαβα, εἶπεν ὁ δήμαρχος, γελαστός. Λοιπὸν πρέπει καὶ ἐγὼ να σας προσφέρω μίαν ὥραν πλάτταν, τὴν ὠραιότεραν καὶ μεγαλύτεραν, τὴν Μεγάλην Πλάτταν, λόγου χάριν...

— Ὡ ! καὶ θὰ μᾶς κοστίσῃ ἴσως πολὺ ἀκριβὰ, κύριε Δήμαρχε, ἡ Μεγάλη Πλάττα, εἶπεν ὁ Γέρος. Καρμυία ἄλλη, μικρότερα, θὰ ἦταν καλὴ γιὰ μᾶς.

— Με τὸ νοῦν ! που θὰ σας κοστίσῃ, εἰλτατέ μου, καλλίτερα εἴνε να πάρετε αὐτὴν που σας προσφέρω.

— Καὶ τί θὰ μᾶς στοιγίσῃ ;

— Μηδὲν φράγκα, μηδὲν λεπτὰ. Ὁ Χρὶς, ἔκαμα λάθος... θὰ ἔχετε πρώτης τάξεως εἰσπράξεις, ἀκούστε που σας λέγω. Διότι ἐγὼ θὰ βάλω να διαλαλήσουν τὰς παραστάσεις σας... καὶ μάλιστα με τὸν καλλίτερον κήρυκα τοῦ δήμου, με τὸ ταμπουλό του !...

Ἐκαμαν ἐκεῖ λαμπρὰν σειρὰν παραστάσεων. Τὸ ἴδιον συνέβη εις τὴν Ἀμιένην, καὶ εις ὅλον τὸ ταξίδι των.

Ἡ Μαργαρώ ἐπετοῦσεν ἀπὸ τὴν χαρὰν της. Εἶχε φυλάξῃ εὐλαβῶς τὴν παλαιὰ τὴν κάλτσα, ἡ ὁποία τοὺς εἶχε τόσο βοηθήσῃ κατὰ τὰς ἡμέρας των στέρσεων καὶ ἐφώναζεν εις τοὺς ἄλλους :

— Τ' ἀκούτε, που σας λέγω ; Αὐτὴ ἡ παλαιὰ κάλτσα εἴνε τὸ φυλαχτό μᾶς ! Δὲν εἴν' ἔτσι, Πετρογιάννη ;

— Ναί, Μαργαρώ, καὶ δὲν θὰ τὴν πετάξωμε ποτέ !

Πραγματικῶς, ἡ καλὴ τύχη εἶχεν ἀρχίσῃ να χρησιμεύῃ εις τοὺς αἰλούς μᾶς· εις τρόπον ὥστε, ὅταν ἐφθασαν εις τὰ πρόθυρα τῆς πρωτεύουσας, οἱ πόροι των ἐπέτρεπαν εις αὐτοὺς ν' ἀντιμετωπίσουν τὰ ἀπρόοπτα καὶ τὰ ἐξοδα τῆς μεγάλης πόλεως, ἂν δὲν εὐρίσκαν ἀμέσως ἐργασίαν.

Ἀργὰ-ἀργὰ, διὰ να μὴν ἐμπλέξῃ τὸ τροχόσπιτο με τὰ ἄλλα ἀμάρτια, ὁ Γέρος τὸ ὠδήγησεν ἀνάμεσα εις τοὺς σκοπέλους τοῦ προαετίου τοῦ Ἀγίου Μαρτίνου. Τί κόσμος ἦτον ἐκεῖ ! τί κινήσεις ! τί ὄρυθος ! Καὶ πόσων ὅλα αὐτὰ διεσπένδαζαν τὴν Ρίταν !

— Μά, ξεῦρετε τί συλλογίζομαι ; εἶπε πρὶν φθασοῦν ἐμπρὸς εις τὴν θύραν τοῦ θεάτρου· ποῖος θὰ φυλάξῃ τὸν «Πάει-Καλά» καὶ τὸ τροχόσπιτο, ὅσῃ ὥραν ἐμεῖς θὰ μιλοῦμε με τὸν διευθυντὴν ;

— Ἄν ἡ Μιρέττα ἐκαταλάβαινε τὴν γλῶσσάν μᾶς, ἀπήντησεν ἡ Γρατσιέλλα, πολὺ θὰ της ἐκακοφαίνετο μ' αὐτὴν σου τὴν ἐρώτησιν. Ἐλησμονήσας λοιπὸν ὅτι ξεῦρει καὶ γαυρίζει ἄμα ὅτ' κανένα κλέφτη :

— Ἀλήθεια ! Τ' ἀκούς ὠμορροῦλά μου ; θὰ καθήσῃς ἐπάνω στὸ τροχόσπιτο, καὶ θὰ κάμῃς «γαῦ ! γαῦ !» ἄμα ὅτ' ἐκείνη κλέφτη !

— Γαῦ ! γαῦ !... ἐγαυρίσεν ἀμέσως ἡ σκύλα, ἄμα ἤκουσε τὴν ἐκκραστικὴν ὀνομασίαν τοῦ «κλέφτη».

— Εὐγε σοῦ !... ἐκατόλαβες ἀμέσως, Μιρέττα μου. Τώρα εἴμασθε ἡσυχοί.

Κατέβησαν ἕνας-ἕνας ἀπὸ τὸ τροχόσπιτο, καὶ ἐπῆγαν να κιτυπήσουν εις τὴν θύραν τῆς διευθύνσεως τοῦ θεάτρου.

Ἐκεῖ, νέαι δυσκολίαι. Ἡ θυρωρὸς,

μία στρυγὴ γρηῃ, δὲν ἤθελε να τοὺς ἀφήσῃ ν' ἀναδοῦν ἐπάνω.

— Μὰ ὁ κ. διευθυντὴς μᾶς περιμένει ! ἔλεγε καὶ ἐπαυλάμβανε ἡ Γρατσιέλλα.

— Σὰς περιμένει, αἱ ; ἔλεγεν ἐκείνη με τὸνον δυσπιστίας. Ἀνθρώπους που φοροῦνε τέτοια παληόρουχα !...

«Ὡςτε ὑπάρχουν Σταμάτες καὶ στὸ Παρίσι !» ἔλεγεν ὁ πρὸς τῆς ἡ Μαργαρώ ἐνθυμουμένη τὰ βάσανά της.

Ἐπὶ τὴν σκηνήν. Ὁ εἰλικρινὴς καὶ ἐντροπαλὸς τρόπος των μικρῶν, που ἐβεβαίωσαν ὅτι ὁ κύριος διευθυντὴς τα ἐπερίμενε, τὸν ἔκαμαν να τα συμπαθήσῃ. Καὶ ἀνέλαβε να τα ὀδηγήσῃ εις τὸ γραφεῖον τοῦ διευθυντοῦ, τὸν ὁποῖον ἐπῆγαίνε καὶ αὐτοὺς να ἐπισκερθῇ.

— Καλέ μου Γέρο, εἶπε τότε ἡ Γρατσιέλλα εις τὸν παπὸν της, περιμένε μᾶς ἐδῶ, μαζί με τὸν Πετρογιάννη. Ἴσως εἴνε καλλίτερα ἔτσι...

«Ἡ παλαιὰ κάλτσα εἴνε τὸ φυλαχτό μᾶς !...» (Σελ. 389, στ. α').

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΕ'.
ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΗ ΑΚΡΟΑΣΙΣ

Τὰ δύο κορίτσια ἐπερίμεναν ἀρετὴν ὥραν εις τὸν προθάλαμον να ἔλθῃ ἡ σειρά των. Τέλος ἕνας ὑπάλληλος ἦλθε να ἐρωτήσῃ :

— Τὸ ὄνομά σας, παρακαλῶ ;

— Ἐκ μέρους τοῦ κ. κόμητος Κ., ἀπήντησεν ἡ Γρατσιέλλα.

Καὶ εἰσῆλθον εις τὸ γραφεῖον... Εἶχε δὴ ὁ ἥλιος, καὶ ἦτο σχεδὸν χροτεινὰ. Ἐπὶ τῆς ὑψηλῆς κύριος, —ὁ κ. διευθυντὴς, — με καταδεκτικὸν ὄφρος, ἐπλησίασε να τα δεχθῇ.

— Εἰσθε ἐσεῖς αἱ προσπατούμεναι τοῦ κόμητος Κ. ; — ἠρώτησε. Σὰς ἐπερίμενα, διότι εἴνε βία, μεγάλη βία !... Ὁ κόμης ἐπέμενε να κρατήσῃ διὰ σας τοὺς δύο ρόλους... Καθῆστε, πρέπει να συνομιλήσωμεν.

Καί, λέγων ταῦτα, ἔστρεψεν ἕν κομ-

βίον. Ἀμέσως τὸ σκοτεινὸν δωμάτιον ἐφωτίσθη με λαμπρὸν φῶς.

Ὅταν εἶδε τότε, καλὰ φωτισμένα, τὰ τόσο πενιχρὰ ἐνδύματα καὶ τὰ φοβισμένα πρόσωπα των δύο κορασίων, ὅταν τα εἶδε χωρὶς καπέλλα καὶ χωρὶς ἐπαυφῶρια, ὁ διευθυντὴς δὲν ἠδυνήθη να συγκρατήσῃ τὴν ἐκπλήξιν του.

— Μά... εἶπε τότε· δὲν γνωρίζω ἂν θὰ ἠμπορέσατε να τα βγάλετε πέρα με αὐτοὺς τοὺς ρόλους... Χρειάζεται εὐκνησία, θάρρος... ἡ πεῖρα τῆς σκηνῆς ἐπὶ τέλους.

Καὶ ἐσκέπτετο συγχρόνως :

«Ποτέ αὐτὰ τὰ ἀτσιγγανόπουλα δὲν θὰ μπορέσουν να σταθοῦν ἐπάνω στὴν σκηνήν».

— Φοβοῦμαι, ἐπρόσθεσεν, ὅτι οἱ ρόλοι εἴνε ἀνώτεροι ἀπὸ τὰς δυνάμεις σας, κορίτσια μου !

— Μά, κύριε, ἀπήντησεν ἡ Γρατσιέλλα, ἔχω ἐξ ἡρόνια που παίζω ἐνώπιον τοῦ κοινού.

— Το ποσὸν τοῦ χρόνου δὲν κάμνει πάντοτε τὸ ποῖόν τῆς ἐργασίας, εἶπεν ἐκεῖνος σείων τὴν κεφαλὴν του. Καί, ἐκτὸς τούτου, τὸ δραματολόγιόν σας δὲν ἔχει καμμίαν σχέσιν με τὸ ἰδικόν μας... Ὑπάρχει ἐπὶ τέλους καὶ ἡ προπαιδευτικὴ μόρφωσις, τὴν ὁποῖαν προφανῶς δὲν ἔχετε, καὶ οὕτε θ' ἀποκτήσετε ποτέ σας λείπει δηλαδή ἡ

σπουδὴ των κλασικῶν μᾶς συγγραμμάτων, καὶ τὰ λοιπὰ... καὶ τὰ λοιπὰ...

— Με συγχωρεῖτε, κύριε... ἀλλὰ, ἂν με βάλετε ν' ἀπαγγείλω κατὰ τι, θὰ με κρίνετε καλλίτερα.

— Τί γνωρίζετε ;

— Ὁ, τι θέλετε.

— Δηλαδή ;...

— Ἀφοῦ ἐκάματε λόγον διὰ τοὺς μέρους μᾶς συγγραφῆς, ἐκλέξατε ἀπὸ αὐτοὺς. Δὲν πιστεύω, κύριε, να ὑπάρχουν πολλὰ κλασικά ἔργα, τὰ ὁποῖα να μὴ γνωρίζω, καὶ μάλιστα πολλὰ μέρη των γνωρίζω ἐξ ἐστῆθους...

— Πῶς ; Τὸν Ρακίαν, τὸν Κορνέλιον ;...

— Καὶ τὸν Μολιέρον, δὲν λέτε ; συνελήρωσεν ἡ Μαργαρώ, χωρὶς να δειλιάσῃ.

— Καὶ τὸν Μολιέρον ἀκόμα ; εἶπεν ὁ διευθυντὴς γελῶν με τὴν διαβεβαίωσιν τῆς Ρίτας.

— Μάλιστα, κύριε, επέμεινε η μικροῦλα τὸν Μολιέρον, ποῦ ἦτο καὶ συγγραφεὺς καὶ ἡθοποιὸς καὶ διευθυντὴς τοῦ θεάτρου ποῦ ἐπαίξε τὰ ἔργα του.

Ὁ διευθυντὴς ἤρχισε νὰ γελᾷ ἀπὸ καρδίας.

— Ἐπὶ τέλους, εἶπε μὲ εὐθυμον τόνον, κάμνομεν ἀμέσως κ' ὅλας, τὴν εἰσαγωγικὴν μᾶς ἀκρόασιν· πᾶμε εἰς τὴν σκηνὴν. παρακαλῶ.

Αἱ δύο μικραὶ τὸν ἠκολούθησαν εἰς τὰ παρασκήνια τοῦ θεάτρου· ἐπέρασαν διαδρόμους, σκάλες, δωμάτια γεμάτα μὲ ἐπιπλα καὶ θεατρικὰ σκευή... Τὶ μεγάλο κτίριον!... καὶ τί ὑψηλό!... ἡ αἴθουσα ἐφαίνετο ἀπέραντος... Μόνον τὸ προσκήνιον, καὶ δύο ἢ τρεῖς λαμπτήρες κρεμασμένοι ὑψηλὰ εἰς τὸν ἀέρα, ἐφώτιζαν τὰ παρασκήνια. Ἡ αἴθουσα, μὲ τὴν πλατεῖαν τῆς καὶ τὰ θεωρεῖα, ἐφαίνετο βυθισμένη εἰς τὸ σκότος, τὸ ὅποιον δὲν ἄφινε νὰ φανῇ τὸ βάθος τῆς. Ἡ ὄψις τοῦ περιβάλλοντος εἶχε κατὰ τὸ τραγικόν· ἔμπροσθεν εἰς τὴν Γρασιέλλαν, ἡ ὁποία εἶχε προχωρήσει ἐπάνω εἰς τὴν σκηνήν, ἦτο ζωηρότατον φῶς, τὸ ὅποιον τῆς ἐθάμβωνε τὰ μῦστα, ἐνῶ, μακρύτερα, ἦτο τὸ ἄγνωστον, τὰ σκότη...

Τὰ δύο κορίτσια εἶχαν ἀρχίσῃ νὰ τρέμουν. Ἡ στιγμὴ ἦτο τόσο κρῖσιμος διὰ τὸ μέλλον των.

— Σὺ νὰ κάμῃς τὴν ἀρχή, Γρασιέλλα, τῆς εἶπεν ἡ σύντροφός τῆς. Τί θ' ἀπαγγείλῃς;...

— Δὲν ἤξεύρω... ψάχνω νὰ εὔρω....

— Νὰ πῆς κατὰ τὴν «τρομακτικόν».

Γρασιέλλα... ἀφοῦ τρέμεις, θὰ ταϊριάζῃ...

— Αὐτὸ σκέπτομαι κ' ἐγώ.

— Λοιπόν, κορίτσια, εἶπεν ὁ διευθυντὴς· εἰσθε ἔτοιμες; πηγαίνω νὰ σας ἀκούσω.

Καί, λέγων τοῦτο, ἐξηφανίσθη ἀπὸ μίαν μικρὰν θύραν. Μετ' ὀλίγον ἐνεφανίσθη εἰς τὴν πλατεῖαν, ἀκριβῶς εἰς τὸ μέσον τοῦ θεάτρου, μεταξὺ δύο σειρῶν καθισμάτων.

— Κανένα διάλογον... κανένα μονόλογον;... εἶπε καὶ ἐκάθισεν εἰς μίαν ἑδραν τῆς πλατείας, στριφνὸν τοὺς ἀγκυλῶνάς του εἰς τὴν ῥάχιν τῆς προσκηνίης ἑδρας.

— Τὸ «Ονειρον τῆς Γοθοκίας, Κύριε! ἀπήντησεν ἡ Γρασιέλλα μὲ ἑντονον φωνήν.

— Ἀς εἶναι τὸ «Ονειρον τῆς Γοθοκίας... Σὰς ἀκούω...

(Ἐπετα συνέχεια) Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

[Κατὰ τὸ γαλλικὸν τῆς Κας Α. Λατούς.]

ΑΠΟ 1 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1905

— ἀρχομένον τοῦ 28ου ἔτους —

Η ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ», ΚΑΝΟΝΙΖΕΤΑΙ ΩΣ ΕΞΗΣ:

Ἐσωτερικὸν:	Ἐξωτερικὸν:
Ἐτήσια δο. 8.—	Ἐτήσια φο. χρ. 10.—
Ἐξάμηνος » 4.50	Ἐξάμ. » » 5.50
Τρίμηνος » 2.50	Τρίμην. » » 3.—
Τὸ φύλλον » 0.20	Τὸ φύλλ. » » 0.20
Φύλλ. πρ. ἐτῶν 0.25	Φύλλ. πρ. ἐτῶν 0.25

Ἰδε Ἀλληλογραφίαν φύλλ. 43

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ

Εἰς τοὺς διαγωνισμοὺς τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΛΕΩΝ Δ. ΜΑΚΚΑΣ

(πρῶτον Δικέφαλος Ἀετός)

Τυχὼν ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Ἀρμα τῆς Νίκης

Ἀθροῦ Βραβεῖον

[Ἰδε Διάπλαιν ἐ. ἑ. σελ. 375.]

Η ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΜΑΣ

Στὴ θεία τὴ δέσπῃ Σου προσηλωμένα, μικρὰ καὶ ἀνήξερα, μὲ πόνο ἀγνό, τὸ βλέμμα ὑπνόνουμι πρὸς Σέ, Παρθένα, γὰρ τὸν ἀδύνατον, γὰρ τ' ὄρφανόν.

Στέλλε, Ὑπεράγαθε, στοὺς πονεμένους τὴν λεημοσύνην σου τὴν μυστική, Βοῆθε τὸ δάκρυ Σου στοὺς λυπημένους, τὸ σκότος κἀνε το μερὰ γλυκεῖα.

Στοὺς ἔρμους δώρησε τὴ συντροφία Σου, τὸ φῶς τῆς θείας Σου ὑπομονῆς δροσούλα στάλαξ' τὸ στα ὄργανά σου καὶ στοὺς θλιμμένους μας πτωχοὺς γονεῖς.

Σὺ, Μάνα ἀκόρητη, Σὺ, θεία Παρθένα, μὴ τὸν βίον μας παρηγοριά, Σὺ στα Ἑλληνόπουλα τὰ σκλαβωμένα, Πατρίδα χάρισε κ' Ἑλευθερίαν!

Ὀδύγια Λέοποινα, γλυκεῖα Παρθένα, δέξου ὡς θυμίαμα τὴν προσευχή, ποῦ ἔμπροσ Σου ὑπνόνουμι γοησιωμένα ἀπ' τὴν μικροῦλα μας ἀνῶα ψυχή.

Ι. Γ. ΤΣΑΚΑΣΙΑΝΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Διδάσκαλος: — Καὶ γιατί δένεις κόμπο ἐστὸ μαντύλι σου; Βέβαια γὰρ νὰ μὴν ξεχάσῃς νὰ πᾶς νὰ παίξῃς...

Ὁ Μαθητής: — Ὅχι... Γὰρ νὰ μὴν ξεχάσω τὸ μᾶθημα τῆς Φυσικῆς.

Βασίλη ὑπὸ τοῦ Αἰλίου Ἀριστείδου.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Η ΕΙΚΟΣΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ

Τὸ προσηγῆς φυλλάδιον θὰ εἶνε διπλοῦν καὶ θὰ περιέχῃ, ἐκτὸς πολλῶν ἄλλων, καὶ τὴν Εἰκοστήν Κυριακὴν τῆς «Διαπλάσεως».

Τὸ δεκαεξαεπίδιον αὐτὸ φύλλον θὰ φέρῃ δύο ἀριθμοὺς (50 καὶ 51), καὶ δύο ἡμερομηνίας (12 καὶ 19 Νοεμβρίου), ἐπομένως θὰ εἶνε φύλλον δύο Σαββάτων, θὰ τιμᾶται—αὐτὸ πρὸς γνῶσιν τῶν Πρακτόρων—λεπτὰ 30, καὶ θὰ ἐκδοθῇ περὶ τὰ μέσα τῆς μεθεπομένης ἐβδομάδος.

Μετὰ τὸ διπλοῦν αὐτὸ φύλλον θὰ ἐκδοθῇ ἀκόμη ἐν ὀκταεπίδιον—τὸ Σάββατον, 26 Νοεμβρίου—θὰ ἐκδοθῇ συγχρόνως καὶ ὁ Πίναξ τῶν Περιεχομένων, οὗτω δὲ ὁ τόμος μας καὶ τὸ ἔτος μας τελεσιόνοιν.

Ἐπιστῶ τὴν προσοχὴν σας εἰς τὸ ὅτι φέτος ἔκαμα τρεῖς Κυριακὰς (18ην, 19ην καὶ 20ην) ἐνῶ ἄλλοτε ἔκαμα μόνον δύο. Ἀλλὰς τρεῖς σκοπεῖν νὰ κάμω καὶ τὸ ἐρχόμενον ἔτος. Εἰξεύρω ὅτι αἱ Κυριακαὶ μου σὰς ἀρέσονται πολὺ, καὶ ἡ ἐπιθυμία μου εἶνε νὰ σὰς εὐχαριστήσω ὅσον εἰμυρῶ περισσώτερον.

Δὲν ἦτο ἀνάγκη, Ἐρυνθὸν Προσωπεῖον, νὰ γράψῃς τόσα πολλὰ διὰ νὰ δικαιολογηθῇς. Βεβαίως, ἡ Χαρὰ τῶν Γονέων ἐχαρακτήρισε τὸ τετράδιόν σου κάπως ὑπερβολικά. Ἀν ἦτο ὅπως τὸ λέγει, κ' ἐγὼ δὲν θὰ τὸ διεβίβαζα. Εἴθε ὅμως τὸ δικαίωμα νὰ μὴ τὸ δευθῇ, καὶ σοὺ τὸ ἐπιστρέψα ἀκριβῶς διὰ νὰ ἰδῇς πόσον λεπτὸς, ἄβρογ, προσεκτικὸς καὶ μετρημένος πρέπει νὰ εἶνε κανεὶς ὅταν γράφῃ Μικρὰ Μυστικά, πρὸς ἄγνωστον καὶ μάλιστα πρὸς δεσποινίδα. Συμφωνῶ κ' ἐγὼ ὅτι δὲν εἶνε ἀνηθικὸς νὰ γράψῃς π. χ. εἰς τὸ Αὐτογράφων: «Τὰ μυαλά σου καὶ μὴ λύρα καὶ τοῦ μογιατζῆ ὁ κόπανος» ἀλλὰ εἰπέ μου εἰλικρινῶς, σὲν καλὸ παιδί ποῦ εἶσαι: στέκει τέτοια ἀπάντησις πρὸς δεσποινίδα; καὶ δὲν εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ μὴ δευθῇ εἰς τὸ Λευκώμα τῆς τετράδιον μὲ τέτοιας ἀπαντήσεως;—

Τώρα θὰ παραπονεθῇς ἐναντίον μου καὶ θὰ μοῦ πῆς: Διατί νὰ τὸ διεβίβασῃς; ἀφοῦ εἶδες ὅτι ἦτο κάπως γονδρόν, διατί νὰ μ' ἐκθέσῃς; δὲν μοῦ τὸ ἐπέστρεφες καλλίτερα ἐξ ἀρχῆς;—Ἄ, φίλε μου! ἡ λογοκρισία μου δὲν φθάνει ὡς ἐκεῖ συμβουλεύω τὴν λεπτότητα, ἀλλὰ δὲν εἰμυρῶ καὶ νὰ τὴν ἐπιβάλω. Τετράδια μὴ λεπτὰ τὰ διεβίβάζω, καὶ ἀνίω καὶ δικαίωμα εἰς τὸν πρὸς ὃν στέλλονται νὰ τὰ δευθῇ ἢ ὄχι. Δὲν διεβίβάζω μόνον ἐκεῖνα τὰ τετράδια, τὰ ὅποια, καὶ ἂν ὁ πρὸς ὃν στέλλονται ἤθελε καὶ τὰ δευθῇ, δὲν τὸ ἐπιτρέπω ὅμως ἐγώ. Τὴν ἡθικὴν, βλέπεις, δὲν τὴν συμβουλεύω μόνον: τὴν ἐπιβάλλω.

Πολὺ μὲ συνεκίνησεν ἡ ὡραία ἐπιστολή σου, Νυκτοφύλαξ [4Ε]. Ἡ ὅσις τὴν ὁποῖαν ἔλαβες, δὲν εἶνε ἀνωτέρα ἀπὸ τὰς γνώσεις σου. Πρόσεξε μόνον νὰ εἶσαι ἀκριβὴς μέχρι σκολαστικότητος. Ἐτσι θὰ τὴν διατηρήσῃς, καὶ ἔτσι μὲ τὸν καιρὸν θ' ἀποκτήσῃς καὶ θέσεις ἀκόμη ἀνωτέρας, τὸ ὅποιον σοὺ εὐχομαι ἀπὸ καρδίας.

«Μοῦ φαίνεται ὅτι οἱ Διαγωνισμοὶ γίνονται διὰ νὰ κινήσῃ ἀντιπᾶν, πρὸς ὃν, καὶ ὅτι ἀπελπίσαν.» Αὐτὰ μοῦ γράφει τὸ Ὑπερ Πατρίδος [5Ε], μὲ τὴν παρατήρησιν ὅτι δέκα ἀπὸ τοὺς διαγωνισθέντας εἰς τὸν περυσινὸν Διαγωνισμόν Φωτογραφίας δὲν ἔλαβαν μέρος εἰς τὸν ἐφετεινόν· ἐνῶ ἔπρεπε βέβαια νὰ λάβουν καὶ νὰ διακριθῶν ἀκόμη περισσώτερον. Κ' ἐγὼ δὲν εἰξεύρω ποῦ ν' ἀποδώσω αὐτὴν τὴν ἀποχὴν. Ὑποβέτω ὅμως, πρὸς τιμὴν τῶν φίλων μου, ὅτι δὲν προέρχεται ἀπὸ ἀπελπίσαν.

Νὰ τὸ Ἀγαπητὸ Ἀγγελόδι, ([3Ε] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν τῆς 2 Ὀκτωβρίου,) ἀπὸ

τώρα ἤρχισε τὸ Ἐσπάλωμα διὰ τὸ 1906 καὶ μοῦ ἐνέγραψε τὴν κόρην τοῦ προξένου τῆς Ἀγγλίας. Φαντασθῆτε ἔως τὸ τέλος τοῦ 1906 πόσους ἀκόμη ἔχει καιρὸν νὰ ἐγγράψῃ!... Ἀπὸ ὁ Ἐσπεριόμος Λόρδος ποῦ ἐνέγραψεν ἐσθὺς—εὐθὺς τέσσαρας διὰ τὸ 1906; Τὶ εἴμπορεῖ νὰ καταρθώσῃ εἰς ἐν ὁλόκληρον ἔτος;

«Διαπλάσιν ὁλὰ μου, ἐφέτος

Ὅλο χάρι καὶ χαρὰ

Μπαίνεις θριαμβευτικά

Στὸ εἰκοστὸν ὄγδον ἔτος.»

Ἐτσι ἀρχίζει ἕνας ὕμνος τοῦ Ὁρῶ Ἀμαράντου [3Ε] εἰς τὸ 28ον ἔτος μου. Ἀλλὰ ὄχι· δὲν ὅλως, ὅπως λέγει παρακάτω, νὰ σκάσουν ἀπ' τὴ ζήλεια οἱ ἐχθροὶ μου. Μοῦ ἀρκεῖ ὅτι θὰ πετάξουν ὡς τοὺς οὐρανούς ἀπὸ τὴν χαρὰν των οἱ φίλοι μου. Ἐπειτα, ἐγὼ δὲν ἔχω ἐχθρούς.

Κατετάχθης εἰς τὴν Ἀνωτέραν Τάξιν, Λαμπρὴ Κιθαροῦ, διότι εἶχες λησμονήσῃ νὰ σημειώσῃς τὴν ἡλικίαν σου. Ἐγὼ τὸ τετράδιον τῶν Ἀσκήσεων σου καὶ εἰμυρῶς νὰ τὸ ἰδῇς. Ὅπως ὁποῖτε, ἡ ἀπροσεξία σου δὲν σὲ ἡδίκησε, διότι Γ' Βραβεῖον θὰ ἔπαρνες εἰς οἰανδήποτε τάξιν.

Αὐτὸ συμβαίνει πάντοτε, Ἰαπότα τοῦ Βυζαντίου [5Ε]: Οἱ μικροὶ νομίζουσιν ὅτι οἱ μεγάλοι εἶνε εὐτυχῆς, καὶ ἅμα μεγαλύνουσιν, ποθοῦν τὴν παιδικὴν των ἡλικίαν. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι πάντοτε, εἰς κάθε ἡλικίαν, εἶνε κανεὶς εὐτυχῆς, ὅταν κάμῃ πιστῶς ὅ,τι χρειάζεται διὰ τὴν εὐτυχίαν: τὸ καλὸν τοῦ.

Ἡ ἐπιστολή σου, Ἀμύμητε Γελοιοποιεῖς [5Ε], περιεῖχε πολλὰ ὡραία πράγματα· ἀλλ' ἀπ' ὅλα περισσώτερον μ' εὐχαρίστησεν ἡ ὁμολογία σου ὅτι ἀναγνωρίζεις τὸ σφάλμα σου ἐκεῖνο καὶ ὅτι ἄλλην φουρὰν θὰ προσέλῃς. Αὐτὸ ἀποδεικνύει ὅτι εἶσαι καλῆς φύσεως παιδί καὶ ὅτι οἱ παιδαγωγοὶ δὲν θὰ εὐρίσκουν πολλὸν κόπον νὰ σὲ διαπλάττουν ὅπως πρέπει.

Ἡ Ἐαρινὴ Ἑσπέρα [5Ε] ἰσχυρίζεται ὅτι ὑπέστην ζημίαν ἐξ αἰτίας τῶν συνδρομητῶν τοῦ Ἐξωτερικοῦ, καὶ ὅτι ἔπρεπε κατὰ συνέπειαν ν' αὐξήσῃ τὴν συνδρομὴν μόνον τοῦ Ἐξωτερικοῦ, καὶ μάλιστα αὐτὴ δὲν θὰ δυσχερατέτο—σημειώσατε ὅτι εἶνε ἀπὸ τὸ Ἐξωτερικόν,—ἀν τὴν ἔκαμα ὄχι δέκα, ἀλλὰ δώδεκα φράγκα.—Ὅχι, φίλη μου· ἐξημῶσθιν διότι ἔπρεπε τὸ φράγκον καὶ εἰς αὐτὸ βέβαια δὲν πταίετε διόλου σέις, οἱ συνδρομηταὶ τοῦ Ἐξωτερικοῦ.

Ὁ Ὀγὸς τοῦ Μονοσπράνου [5Ε] ἀναπολεῖ μὲ πόθον τὸ καλοκαίρι, καὶ ἀπ' ὅλα τὰ καλά του, τὴν καθημερινὴν συνάντησιν εἰς τὸ Ζάππειον. Ἐκεῖ συνηγνόντο κάθε ἀπόγευμα πολλοὶ φίλοι μου,—Ὀκίπους Ἀχιλλεύς, Ὀλυμπιονίκης, Ἀσπρος Ἀράτης, Ἰωνικός Ἀστήρ, Φῶς τῆς Νυκτός, Μαραμένος Μενεξές, Δικέφαλος Ἀετός, κτλ. κτλ. καὶ μετὰ τοῦ Ὀγῶ τοῦ Μονοσπράνου συνμιλοῦσαν, γελούσαν, διεσκεδάσαν, πότε ἐσχολίζαν τὴν ἐπιστολήν τοῦ κ. Φαίδωνος, πότε προσπαθοῦσαν νὰ λύσουν μίαν δυσκόλον ἀσκήσιν, καὶ πάντοτε τὸ θέμα των ἦτο ἡ ἀγαπητὴ Διάπλαιν. Τώρα μὲ τὸν χειμῶνα, αὐτὸ τὸ γλάντι ἐτελείεσθε· εἶνε ὅμως τόσα ἄλλα καὶ τῶν τὸν χειμῶνα! Ἐπειτα ἔβασε καὶ τὸ καλοκαίρι... τι νομίζετε; Κατὰ τὴν παροιμίαν δὲν ἀρχίζει ἀπὸ τὸν Μάρτη.

Πρέπει νὰ γράψῃς καὶ τὸ ὄνομά σου, Τερψιθέα [5Ε], ὅχι μόνον τὸ ψευδώνυμον. Ἦτο δυνατόν νὰ περιφρονῶ τὰς ὡραίαις ἐπιστολαῖς σου καὶ νὰ μὴ σοὺ ἀπαντῶ; Πῶς σοὺ πέρασε τέτοια ἰδέα;

Νὰ καὶ ἄλλος Σύλλογος εἰς τὸ Παιραῖ, ὁ «Πανελλήνιος», ἀποτελούμενος ὅλων ἀπὸ δεσποινίδας καὶ σκοπὸν ἔχων τὴν διάδοσιν τῆς «Διαπλάσεως». Πρόεδρος ἡ Ἑλένη Γ. Πινέλη, ἀντιπρόεδρος τὸ Ἀγαπητὸ Ἀγγε-

λοῦδι, ταμία ἡ Κόρη τῆς Ἐξοχῆς, γραμματεὺς ὁ Βίκτωρ Οὐγγῶ, καὶ σύμβουλοι ἡ Ἐδμητρία Καραβία καὶ ἡ Μαργαρίτα Σανθόκη. Ὁ νέος Σύλλογος θὰ προοδεύσῃ καὶ θὰ διακριθῇ, διότι ὅλα τὰ μέλη ἐργάζονται μὲ ζήλον.

Ἀπὸ τῆς Ραφάνης [5Ε], πάντοτε εἶχες τὸ δικαίωμα νὰ ζητήσῃς τὸ βραβεῖόν σου καὶ ἄς ἐπέρασε ὅσοιδήποτε καιροὶ. Ἐννοεῖται ὅτι πρὶν μοῦ ζητηθῇ δὲν τὸ στέλλω· διότι δὲν γνωρίζω τί θὰ ἐκλέξῃ ὁ βραβευόμενος.

Ἡ μικρὰ Ἑλληνικὴ Θεότης,—μοῦ γράφει ἡ Ἀθήνη [5Ε],—περὶ ὅλην τὴν ἡμέραν μὲ τοὺς τόμους σου ποῦ τῆς ἐγάρισα. ἔχει μάλῃ ποιήματα καὶ τὰ ἀπαγγέλλει εἰς ὅσους ἔρχονται. Τῆς ἔκαμες πολὺ καλὸ ἀπὸ τότε ποῦ ἐνεγράψα, ἔμαθε τόσα καὶ τόσα πράγματα... Φορεῖ δὲ καὶ τὸ Σῆμα δπου καὶ ἂν ὑπάγῃ καὶ νομίζει πᾶς ὅτι φορεῖ τὸν Μεγαλόσταυρον τοῦ Πατρός τῆς. — Σχετικῶς μὲ τὸ Σῆμα, ἡ Ἀθήνη φρονεῖ ὅτι ὅλοι αὐτοὶ ποῦ βραβεύονται εἰς τοὺς Διαγωνισμούς μας, πρέπει νὰ φωτογραφηθῶν μὲ τὸ Σῆμα. «Συνδρομητῆς χωρὶς Σῆμα, καὶ μάλιστα εἰς φωτογραφίαν ποῦ τὴν βλέπουν τόσες χιλιάδες, μάτια, δὲν ἔχει νόημα.» Κ' ἐγὼ συμφωνῶ ὅτι πρέπει νὰ φωτογραφηθῶν μὲ τὸ Σῆμα.

Ὁρασιότατος ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: Μάρτος τῆς Ἑλευθερίας [5Ε], Μικρὰ Βιολόγισσα [5Ε], Ἀργυρὰ Πανσέληνος [5Ε], Μελαγχολικός Ἐρημίτης [5Ε], Χειμῶνανθον [5Ε], Λιχηρόρος τῆς Νεολαίας [5Ε], Ἀρμα τῆς Νίκης [5Ε], Ἀλλιος Ἀριστείδης [5Ε], Γλαῖς τῆς Ἀθηνῶν [5Ε], Μελαγχολικός [5Ε], Κνωστοὶ Σπηλαίων [5Ε], Μαραθωνοδρόμος [5Ε], Δροσολοῦστος Νῦξ [5Ε], Ἀφρα [5Ε], Ποσειδῶν τῆς Μήλου [5Ε], Φροῦριον τῆς Μονεμβασίας [5Ε], Ἡρὸς τοῦ Σελίνου [5Ε], Οὐδεὶς [5Ε], Βρυχώμενος Ἀέων [5Ε], Τῶνης Βερτικός [5Ε], Αὐτόνομος [5Ε], Στόνος τοῦ Βορέου [5Ε], Πολυκὸν Σέλας [5Ε], Λατομεῖον τῆς Χίου [5Ε], Κροῖλη [5Ε], Ταπεινὸς Θεοράπων [5Ε], Αἰγὴ τῶν Ἑλπίδων [5Ε], Μικρὸς Φαντασιολόγος [5Ε], Ἐνδοξον Μεσολόγγιον [5Ε], Ἀσπρη Πασχαλὶ [5Ε], Ναυαῖκα [5Ε], Ἀντίβας ὁ Καρχηδόνιος [5Ε], Ρόδον τῆς Ἀνατολῆς [5Ε], Ἀνδοῦσα Νεότης [5Ε], Ἑλληνόποις [5Ε] καὶ Δούκισσα τῶν Σαλῶνων [5Ε], ἡ ὁποία μὲ πληροφροεῖ ὅτι ἔμαθε καὶ τὸ ὄνομα τοῦ Κίτρινου Ντόμινο.—Τί λές, Κίτρινο Ντόμινο, νὰ τῆς πιστεύσωμεν;

Ἀλλ' ὅμως: Ἐπειδὴ εἶχε συσσωρευθῇ πάρα πολλὰ ἀλληλογραφία, ὅπου ἦσαν δύο, τρεῖς καὶ τέσσαρες ἐπιστολαὶ τοῦ αὐτοῦ προσώπου

ΜΟΝΑΣΤΗΡΑΚΙ

Νίνα Εὐκλείδου.—Β' Βραβεῖον Μικροῦ Διαγωνισμοῦ Φωτογραφίας.

δὲν ἀπήντησα (καὶ δὲν εὐσημοφόρησα) παρὰ μόνον εἰς μίαν.

ΔΙΑ ΤΑ ΨΕΥΔΩΝΥΜΑ

Σὰς υπενθυμίζω ὅτι τὰ ψευδώνυμά σας, νέα καλαιά, πληρωμένα, ἀπλήρωτα, δὲν ἰσχύουν παρὰ μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου.

Ὅσοι θέλετε νὰνανεώσετε, δηλαδὴ νὰ διατηρήσετε τὸ ψευδώνυμόν σας καὶ διὰ τὸ 1906, ἢ νὰ πάρετε ἄλλο, πρέπει κατὰ τὸν κανονισμόν νὰ πληρώσετε 1 φράγκον, εἴτε κατὰ εἰς μετὰ τὴν προθεσμίαν ἐγγραφῇ.

Ἀν ἀργότερα, ἐντὸς τοῦ ἔτους, ἐπληρώσετε νὰ πάρετε καὶ ἄλλο ψευδώνυμον, θὰ πληρώσετε πάλιν 1 φράγκον, ἀλλ' εἰμυρῶς νὰ διατηρήσετε καὶ τὸ ψευδώνυμον ποῦ θὰ ἔχετε πληρώσῃ μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1906.

ΥΠΟΜΝΗΣΕΙΣ

Εἰς τὸ Λαχεῖον θὰ λάβουν μέρος μόνον ὅσοι θὰ ἐγγραφῶν ἢ θὰνανεώσουν δι' ὅλον τὸ ἔτος 1906 μέχρι τῆς 15 Δεκεμβρίου ἐ. ἑ. τὸ βραδύτερον.

Μετοχὴν τῆς Διαπλάσεως, τιμωμένην φρ. 2,50, θὰ λάβουν δωρεάν, μόνον οἱ 1000 πρῶτοι, οἱ ὅποιοι θὰ ἐγγραφῶν ἢ θὰνανεώσουν τὴν συνδρομὴν των διὰ τὸ ἔτος 1906. Δηλαδὴ: ἂν ὁ ἀριθμὸς τῶν 1000 συμπληρωθῇ πρὸ τῆς 15 Δεκεμβρίου, καὶ οἱ ἐντὸς τῆς προθεσμίας ἀνανεοῦντες δὲν θὰ λαμβάνουν Μετοχὴν δωρεάν.

Μικρὰ Μυστικά ἐπιθυμοῦν νὰναλλάξουν: ἡ Ἐαρινὴ Ἑσπέρα μὲ τὸ Σῆμα τῆς Διαπλάσεως καὶ Ἑλληνικὸν Γραμματισμόν—ὁ Λόφος τοῦ Γάνου μὲ τὸ Φοῖλι τῆς Χίου, Ἀῖραν τοῦ Ζαππείου, Φροῦ-Φροῦ, Βρεγμένον Γάτον καὶ Ἀριάνην—ὁ Ὀγὸς τοῦ Μονοσπράνου μὲ τὴν Ἰδιότροπον Ἐανθοῦλαν, Αἰθερίαν Ψυχὴν, Ἐσπεριόμον Λόρδον, Πτερωτὴν Βαρκοῦλαν καὶ Χειμῶνανθον—ὁ Μονοσυργὸς μὲ τὸ Ἀγαπητὸ Ἀγγελόδι, Φίλην τῶν Ζῶων

μόζαν, Δύοντα "Ηλιον, "Ελληνικήν Θεότητα, "Αφρον και "Αγγελον Προστάτην—ὁ Τρεμοσβύτων Αὐγερινός με τὴν "Αμαρυνίδα—ἡ "Ανθοῦσα Νεότης με τὴν Νηρηίδα τοῦ Ναυπλίου καὶ Φίλην τῶν Ζῶων—ἡ Διακριθεῖσα "Αρσακιδίς με τὸν "Αγγελον Προστάτην—ἡ "Ελικωνιάς Παρθένος με τὴν Πιερωτὴν Καρδίαν, Νηρηίδα τοῦ Πηνειοῦ, "Εαο τῆς "Ελλάδος, "Ελληνίδα καὶ "Αλώπεκα τῆς Μυτιλήνης—ἡ Αὔρα τῆς Ραυάνης με τὴν Δούκιον τῶν Σαλῶνων καὶ Κροδὸν—ἡ "Ομιχλώδης Ψυχὴ με τὴν Κρυφοδαγκανιάραν, Αὔραν τῆς Νυκτός, Μικρὸν "Αθηναῖον, "Αγγελον τῆς "Αγάπης καὶ Πλοῦτον Γκράν—ὁ "Ωκύπους "Αχιλλεύς με τὴν "Ελικωνιάδα Παρθένον, Διονυσίδα Πηγὴν, Κόρην τοῦ Αἰθέρος, Κερκυραῖαν "Αρσακιδίδα καὶ Σεληνολάτριά—ἡ "Ασπρη Πασχαλιά με τὸν Φρᾶ-Διάβολον, Θετιαλομάγνην, Μικρὸν Λέσβιον καὶ "Αλώπεκα τῆς Μυτιλήνης—ὁ Μικρὸς Φαντασιοκόπος με τὴν Κόρην τοῦ Διός.

ΤΩΝ ΚΑΘΥΣΤΕΡΟΥΝΤΩΝ τετράδια Μικρῶν Μυστικῶν δὲν δημοσιεύονται νέαι προτάσεις περὶ ἀνταλλαγῆς, ἐὰν δὲν ἀνταποδοῦσιν πρώτα διὰ τοῦ Γραφείου μας τὰ ὀφειλόμενα.

ΤΕΤΡΑΔΙΑ μὴ περὶέχοντα τὸ κανονισμὸν δεκάλεπτον γραμματισμῶν, δὲν διαβιβάζονται. Ἐπίσης δὲν διαβιβάζονται καὶ τὰ περιέχοντα ὀλιγώτερον τοῦ δεκάλεπτου. Οἱ ἐν τῷ "Ἐξωτερικῷ, ὅσοι δὲν ἔχουν προμηθευθῇ ἑλληνικὰ δεκάλεπτα γραμματισμῶν, πρέπει νὰ ἐσωκλείουν γραμματισμῶν τῆς χώρας τῶν ἰσοδυναμούν πρὸς δέκα ἑκατοστά τοῦ φράζον,—ὄχι ὀλιγώτερον.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: *Λίγαρον Φοῦζιαν* (σοὺ λείπουν λοιπὸν ἀκόμη 3 δέκατα ἑκτα) *Ἀφροστεφανομένο Κῆμα, Διακριθεῖσαν Ἀρσακιδίδα* ([4E], ἡ ὁποία τόσον ὥραϊα μοῦ διηγείται τὰ τῆς γνωριμίας τῆς με τὴν Δούκιον τῶν Σαλῶνων) *Αρσοόλονστον Νύκτα* ([EE], ἡ ὁποία μοῦ ἐξομολογεῖται—καὶ μὴ πρὸς κακοφάνισμὸν τῶν ἄλλων—ὅτι ἀπὸ ὅλας τὰς συνδρομητρίδας μου ἀγαποῦσε περισσότερον τὴν Δούκιον τῶν Σαλῶνων, καὶ ἀκόμη πύ πολλὴ τῶρα ποῦ εὐτύχησε νὰ γνωρισθῇ μαζὶ τῆς εἰς τὸ "Αρσακιδιον) *Αἰμίλιον Παῦλον* (καλῶς ἤλθες) *Σημαίαν τῆς "Ελευθερίας* (δυστυχῶς κατόπιν ἐορτῆς) *Χαράν τῶν Γονέων* (εἰς ὅσα ἀπὴν-τησα ἀνωτέρω πρὸς τὸ "Ερυνθρον Προσωπεῖον, περιέχεται καὶ ἡ ἰδική σου ἀπάντησις: σοὺ προσθέτω μόνον ὅτι εἶνε καλὸ παιδί, καὶ αἱ ἀπαντήσεις του δὲν προήρχοντο ἀπὸ κακίας, ἀλλὰ μόνον ἀπὸ ἀπρόσεξιαν) *Ἀστέρα τῆς Θάσου* (καλῶς ἤλθες) *βραδέια ἔστειλα* *Λόγον τοῦ Γάνου* (τοῦ ὁποίου ἔλαβα ἐν δελταρίον ἀπὸ τοῦ Λυδῶν καὶ ἐν ἀπὸ τὴν Νέαν "Υόρκην) *Φλοῖστον τῆς Θαλάσσης* (εἶνε παλαιὰ ἱστορία αὐτῇ, ἀποδεικνύουσα ὅτι εἰμ-πορεῖ κανεὶς καμμίαν φοράν νὰ γίνῃ καὶ πάππος... τοῦ ἑαυτοῦ του) τὸ ἀνέκδοτον τὸ διηγέται καλὰ δὲν χρειάζεται τίποτε ἄλλο διὰ νὰ τὸ ἐνοήσῃς, παρὰ νὰ συλλογισθῇς τὰς πολυπλόκους αὐτὰς συγγενείας) *Ὁμιχλώδη Ψυχὴν* ([E], ποῦ τῶρα μοῦ γράφει με μύθρον μελάνι, διότι με ἀκούει) *Κροδάλον, Ταπεινὴν Κόρην* ([E], ποῦ ἐπέραςε τόσον ὥραϊα με τὴν *Ἀδῶαν Καρδίαν* εἰς τὴν ἐξοχήν) *Οὐδένα* ([4E] διὰ τὰς ἐπιστολάς καὶ διὰ τὴν ὥραι-οτάτην καλλιγραφίαν) *Καταορίδαν* ([EE], καὶ ὅμως ἐγελᾶσθῃκα! ἐξέλαβα τὰ ζωγραφισμένα ἀνθ' τῆς ἐπιστολῆς σου ὡς ἀληθινά!) *Ἰωάν-νην Α. Θ.* (ἔστειλα) *Ἀσπρη* ([E], δὲν ἔχεις δικαίον βραβεύονται συχνὰ καὶ μικροὶ μῆ-πως εἰς τοὺς περισσοτέρους Διαγωνισμοὺς δὲν δέχεται καὶ Τάξις Μικρά, ἀπὸ 11 ἐτῶν καὶ κάτω) *Αρδοῦρον "Ηλιον* (δεκταί) *Διογένην τὸν Σινωπέα* (ἀλήθεια, αὐτὸς ποῦ παριστᾷ τὸ δελταρίον σου, μοιάζει πολὺ τοῦ "Ανανία) *Πόργον τῆς Πέτρας* (τρέψι τόμους τῆς δρα-μῆς ὅριξ ὁ κανονισμὸς διὰ βραβεῖον τῶν λύ-σεων) *Ἀριστον Κολυμβητὴν* ([E], ὄχι, ὁ

περὶ οὗ ἐρωτᾷς δὲν εἶνε συνδρομητῆς) *Τρεμο-σβύτων Αὐγερινόν* (ὁ ὅποιος ἐφήρμοσε τὴν μέθοδον τοῦ Φλοῖστου τῆς Θαλάσσης καὶ ἔπιασε δύο συνδρομητὰς ἐπιστολὴν με 2 δρ. δὲν ἔλα-βα) *Νυμφαίαν τοῦ Παμίου* (βραβεῖον ἔστειλα) *Ἀνεξίτηλον Ἀνάμνησιν, Ναυαγὸν τῆς Κυ-νθίας, Χιόνα τοῦ Ταῦνέτου*, (ἔστειλα) [4E] διὰ τὴν ὥραιοτάτην ἐπιστολήν) *Ἀνδρεῖον Ἀν-δρίον* (σὲ συγχάρω) *Δάσος Φοινίκων, Μουσουργόν* (ἔστειλα) *Λευκορεῖτισαν* κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 30 *Ὀκτωβρίου* ὃ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 14 *Δεκεμβρίου* [Ὁ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις τῶν οἱ διαγωνιζόμενοι, πολεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φανέλ-λους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

559. Λεξιγράφος.

Ἐνα λουλοῦδι εὐμορφο
Ὁ λύτης θὰ μᾶς δώσῃ,
Ἄν πάρῃ ἓνα σύνδεσμον,
Ἀρχαῖο βασιλόπουλο
Καὶ ἄρθρον, νὰ τὰ ἐνώσῃ.

560. Συλλαβογράφις.

Μιὰ δυστυχὴ βασίλισσα ἂν θέλετε νὰ ἰδῇτε,
Ἐνῶστε τρία γράμματα καὶ τὸν ὀνόμα τῆς πῆτε.

561. Μεταγραμματισμός.

Ποτάμι τῆς Εὐρώπης ἀλλάζει τὸ κεφάλι,
Καὶ γίνεταί μιὰ πόλις,—ἀλλ' ὄχι καὶ μεγάλη.

562. Δηωδὲς αἶνιγμα.

Εἰς τὰ νεῖατά μου καμπούρης
Στὰ γεράματα ὀρθός.

563. Κερυμμένον καὶ ἀνεστραμ- μένον Ἐξάγωνον.

- 1.—Εἰς τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν ἡττή-θησαν οἱ Πέρσαι.
- 2.—Ὁ βάρβαρος Ἀλάρικος ἀπέθανεν ἐν Ἰταλίᾳ.
- 3.—Τοὺς γονεῖς σου τίμα, ἵνα μακροχρό-νιος γίνῃς.
- 4.—Ὁ γραῖγος καὶ ὁ μαῖστρος εἶνε ἄνεμοι.
- 5.—Μὲ τὸ γάλα τῆς Ἀμαλθείας ἀνετράφη ὁ Ζεὺς.

564. Κρυπτογραφικόν.

1-α234564787-9αβ-5432αβ
γ36γ-5γδ3ε23ζε6
3ζ46ε6-64-2345647η
ζ43-0γ46ε6-ζ43-03ζε66

565. Μαγική Ἀντωνυμία μετὰ Γονίας.

Τῇ ἀνταλλαγῇ δύο γραμμάτων ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων ἀνὰ μιὰς ἀντωνυμίας, πάντοτε τῆς αὐτῆς, σχηματίζεσθαι ἄλλας τόσας λέξεις, ἀποτελούσας γωνίαν (ἡ πρώτη θὰ χρησι-μεύσῃ ὡς κάθετος):

Πράγα, Πύλος, ἄρχων, βρώμη, Νινος, φῆλος.

566. Ἑλληποδύμφωνον ἐξ ἀντιθέτων.

Τὰ ἀρχικά τῶν ἀντιθέτων τῶν κάτωθι λέ-ξεων σχηματίζουν ἑλληποδύμφωνον γνωμικόν, τοῦ ὁποίου ζητεῖται ἡ λύσις:

-**--***-*

"Ασχημος, ἀνίκανος, φεῖγος, δυστυχής, ἀ-νόμοιος, ἡμερος, ἄριστος, δοῦλος, ὀπίσω, ἀπ-στία, ἀσθενής.

567. Ποικίλη ἀκροστιχίς μετὰ Μεθοδστιχίδος.

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν ζη-τουμένων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης, καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς,

ἀποτελοῦν Ἀθηναῖον δημαγωγόν, ἐνθ' τὰ με-ταία ἀποτελοῦν ἀρχαῖον βασιλόπαιδα.

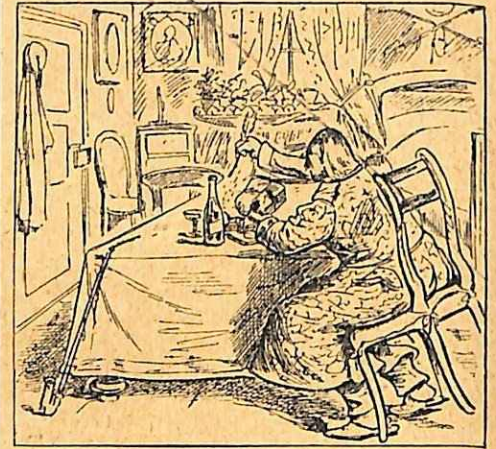
1, Πόλις ἑλληνική. 2, Προφήτης. 3, Ἄν-θος ὥραϊον. 4, Πόλις εὐρωπαϊκή. 5, Κωμι-κὸς ποιητής.

568. Γριφώδης Συλλαβική Ἀκροστιχίς.

Αἱ ἀρχικαὶ συλλαβαὶ τῶν πέντε λέξεων, αἵτινες εὐρίσκονται λυομένου τοῦ Γρίφου, σχηματίζουν ἀρχαῖαν Βασιλίσσαν:

ὤς	ὤς	ὤς	ὤς	ὤς	ὤς	Λ	Λ
ὤς	APN	ὤς	•	Μ'	ὤς	+	ΣΛ
ὤς	ὤς	ὤς	ὤς	ὤς	ὤς	Λ	Λ
						Λ	Λ

569. Μαγική Εἰκὼν.

— Ἐμπρός!... Ποῖος κτυπᾷ;

[Πᾶσαι αἱ ἀνωτέρω Ἀσκήσεις, ἐκτὸς τῆς Μ. Εἰκόνος, ἐλήφθησαν ἐκ τῆς βραβευθείσης Συλλογῆς ΠΤΟΛΕ-ΜΑΙΟΥ ΤΟΥ ΚΕΡΑΥΝΟΥ.]

ΛΥΣΕΙΣ

Τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλον 37.

418. Μανασῆς (μᾶνα, σείς).—419. Ὑδρία-Ὑδρα.—420. Γλωσσα-κλώσσα.

421. Ν Α Υ Σ Ι Κ Λ 422. Ἄν τὴν
Λ Π Φ Ρ εἰπῇς κατασφι-
Υ Π Ε Ρ Ι Ω Ν δοῦλα, (κατσαρὴ
Σ Ρ Κ Η δοῦλα).—423-
Ι Φ Ι Κ Λ Ο Σ 424. 1, Βορ-
Κ Ο Ο Ι ρᾶς, Βορρᾶ, βο-
Λ Ρ Ν Η Σ Ι Σ ρᾶ, ὀρᾶ, ὀρῶ,
ὀρῶν, ὀρών, πό-
ρων, πόρον, πόσον, νόσον, νότον, Νότος.

—2. Ταῦρος, Τῦρος, Κῦρος. κόρος, κόρον, φόρον, φάρον, φάρων, Χάρων, χάρων, χοί-ρων, χοῖρον, Χοῖρος.—425. Ἀπαράλλακτα, ἡ ἀκατάστατα.—426. ΠΥΡΡΑ-ΡΟΔΟΝ (Πολυμήτωρ, Αὐτόλυκος, νῆρδος, Ἄ-στειρονΟρία, ΣκάμΛΝδρος).—427. Πέπων πάθος πέφυκεν ἄνευ ἀκράτους οἴνου.—428. (κατὰ λάθος ἐτυμώθη 416). Ἡ «Διάπλασις» εἶνε περίφημον περιοδικόν. (Ἰ διὰ πλα—ς εἰς ιν—ε περὶ φῖ—μῶν—περὶ φῶδῃ κῶν.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις *λεπτά* 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μας *λεπτά* 5 μόνον. Ἐλάχιτος ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 10 πληρόντων ὡς νὰ ἦσαν 10.]

Ανταλλάσσω γραμματισμῶν. Ἀπάντησις ἀσφαλής.—Νικόλαος Γ. Δροσινός, δδὸς Πατησίων 89, Ἀθήναι. (E, 131)

Ιδρύθη ἐν Πειραιεὶ Σύλλογος πρὸς διάδοσιν τῆς «Διαπλάσεως» ὀνομασθεὶς «Ἑλληνι-σμός».—Πρόεδρος: Ἀσπ. Γραμματεὺς: Φλοῖστος τῆς Θαλάσσης. Ταμίας: Παιδί τῆς Καρδίας.—Διευθυνσις: Σύλλογον «Ἑλληνι-σμός», δδὸς Καραϊσκάκου 130, Πειραιεύς.—Μέλη ἐγγράφονται καὶ δεσπούντες. (E—132)